

Giới thiệu Hôn Nhân Ngọt Ngào

Truyện Hôn Nhân Ngọt Ngào của tác giả Đàm Nhĩ Man Hoa thuộc thể loại ngôn tình hiện đại. Hạ Nhã: "Thầy Thương, cầu xin thầy, cuộc thi lần này cho em qua đi! Cái gì em cũng đều chịu làm!"

Thầy Thương: "Thật cái gì cũng chịu làm?"

Hạ Nhã đỏ mặt: "Đúng vậy!"

Thầy Thương nhẹ giọng thì thầm nói: "Vậy em có thể..... đi học hay không?!"

Hạ Nhã: Mẹ nó, cô muốn ly hôn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chương 1: Hôn ước (1)

Nếu muốn như thế nào, mới có thể làm một đôi nam nữ xa lạ tiến hành một cuộc hôn nhân hoặc bình thân hoặc cứng nhắc. Tưởng tượng một ngày nào đó, sẽ có một người đàn ông đủ ưu tú, có thể khiến người khác gặp lần đầu tiên liền có thể nhớ mãi không quên.

Bởi vì gặp anh, chỉ một cái nhìn thoáng qua liền cam tâm tình nguyện, từ đó bản thân cùng kiêu ngạo riêng mình liền thất bại thảm hại.

Một ngày kia, gió hiu hiu, khí trời lạnh lẽo.

Lãnh Dương mới vừa xuống máy bay, xách hành lý liền chạy thẳng tới nhà họ Hạ.

Trên khuôn mặt đường nét sắc sảo đeo mắt kính Harley, mặc dù không nhìn thấy rõ hai tròng mắt tối tăm, nhưng khuôn mặt nhìn rất là anh tuấn. Cho đến khi nhìn thấy cô gái nhỏ từ trong biệt thự chạy ra, hàm dưới vốn căng thẳng, liền nhếch độ cong ấm áp.

Cô gái nhỏ xinh xắn trước mắt, một đầu tóc nhuộm màu vàng rậm nắng, dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa phát sáng.

Đôi mày thanh tú cùng hàng mi phớt, cho dù vốn đơn giản là thể như cũng lộ vẻ vô cùng xinh đẹp, cánh môi mê người thoa một lớp son màu trái cây nhàn nhạt, dày căng mọng.

Hạ Nhã còn chưa kịp mở miệng đã không thể chờ đợi được nhón chân lên ôm chặt Lãnh Dương.

Lãnh Dương dùng mu bàn tay lau đi nước mắt trên hàng mi kia, cô khóc đến cả vai đều run rẩy.

Muốn cô gái nhỏ đối mặt với cục diện rối rắm sau khi cha chết, trận phát tiết này đoán chừng cũng đã kềm nén trong lòng lâu rồi.

“Tốt lắm, chúng ta không vội.” Lãnh Dương nhẹ giọng trấn an, khuyên lon Hạ Nhã: “Anh không phải đã trở lại hay sao? Hơn nữa anh có người bạn, là luật sư lớn, có hẳn giúp một tay, liền có thể biết di chúc của bác Hạ đã bị bọn họ động tay động chân xảy ra điều mờ ám gì.”

Tuy nói Hạ Đồ Trạch cùng Hạ Nhã không có quan hệ máu mủ gì, nhưng từ trình độ cung chiều con gái của Hạ Đồ Trạch cũng không khó để nhìn ra. Cho tới bây giờ ông đều xem Hạ Nhã là hôn ngọt quý độc nhất vô nhị mà cung chiều trên tay.

Sau giữa trưa, nắng ấm xuyên thấu qua rừng cây lá gần biệt thự chiếu trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng muốt của Hạ Nhã. Lãnh Dương nhìn bóng dáng yếu điệu của cô, chợt dùng lực nắm chặt cổ tay trắng nõn của cô. Hạ Nhã không hiểu ngẩng đầu lên.

“Luật sư của ba em đã đợi ở trong nhà rồi.”

“Tiểu Nhã, những ngày qua. có nhớ anh không?”

Hạ Nhã ngẩn người, lập tức hung hăng liếc mắt xem thường nhìn hẩn một cái: “Anh rảnh rồi tìm thêm chuyện à? Nghĩ nơi này còn chưa đủ rối rắm?”

Lãnh Dương vuốt vuốt mũi, không thể làm gì khác hơn là xoay người kéo vali hành lý, bước đi theo.

.

Buổi chiều, luật sư riêng khi còn sống của Hạ Đồ Trạch, Chương tiên sinh cùng luật sư Tiểu của Lãnh Dương gặp nhau.

Tiêu luật sư, người chạm tay có thể bỏng, khoảng ba mươi mấy tuổi, ngồi trên ghế sofa, trước sau tỉ mỉ xem xét, tra duyệt tất cả văn kiện hợp pháp trong tay đối phương.

Lãnh Dương vỗ vỗ lưng Hạ Nhã muốn để cô bình tĩnh đừng nóng.

Phát hiện trong đó trình tự thủ tục pháp luật không có chỗ sơ hở nào, lúc ấy trình tự thi hành di chúc cũng không sai, người lập di chúc cũng có đầy đủ năng lực hành vi.

Tiêu luật sư không khỏi bật cười.

“Nhìn ra được, Hạ Đô Trạch tiền sinh là một lão tiền sinh hài hước vui tính.”

Hạ Nhã bình thường miệng lưỡi bén nhọn, lúc này lại bị hấn nói như rơi vào trong sương mù.

“Phần di chúc này thật ra đã có công hiệu pháp luật, còn có ba tháng, nếu như các người không đưa ra lựa chọn, vậy theo như trong di chúc viết... Tất cả tư sản của “Công ty điều chế thuốc của Hạ thị” sẽ phải quyên cho quỹ từ thiện.

Lãnh Dương nghe xong trừng mắt nhìn Tiêu luật sư: “Tôi tìm cậu tôi là để giúp đỡ anh em, làm sao cậu nhanh như vậy liền “lấy tay bắt cá” rồi hả?”

“Không phải anh em không giúp, mà là chuyện này..... phức.” Tiêu luật sư buông tay cười.

Nghe xong giải thích của hấn, sắc mặt của Hạ Nhã cùng Lãnh Dương đều trầm xuống.

Trên thực tế, thời điểm phần di chúc này xuất hiện, ngoài người thừa kế Hạ Nhã, còn có một cái tên khác chiếm phân lượng cực lớn.

“Người kia” Cho tới bây giờ Hạ Nhã vốn chưa từng nghe nói qua ——

“Trong vòng ba tháng, nếu như Hạ tiểu thư cùng Thương tiền sinh, hai bên tự nguyện kết hôn. “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” sẽ giao cho Thương tiền sinh quản lý. Trong vòng hai năm hai người không thể ly hôn, sau hai năm “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” sẽ trả lại cho Hạ tiểu thư.

Cái này cũng không phải là toàn bộ ý tứ của Hạ Đô Trạch.

Nếu Hạ Nhã không đồng ý kết hôn, được thôi, quyền thừa kế theo thứ tự rơi vào trên người em họ Hạ Phàm. Chỉ cần Thương Ngao Liệt đồng ý cưới cô ta, “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” chính là thuộc về nhà Hạ Phàm bọn họ rồi.

Phần di chúc này nhìn như hoang đường, nhưng bố cục tỉ mỉ, nếu như Thương Ngao Liệt vừa mới bắt đầu đã không đồng ý phần di chúc này, toàn bộ tài sản như cũ quyên tặng cho hội từ thiện.

Về phần vị “Thương tiền sinh” trong truyền thuyết này, Hạ Nhã trong lần đầu tiên lúc Chương luật sư ở trước mặt mọi người tuyên bố di chúc liền chỉ nghe được giọng nói của anh. Lúc ấy nghe nói anh đang mở một cuộc hội nghị vô cùng quan trọng, không các nào trong thời gian ngắn trở về nước được, liền dùng điện thoại tham gia.

Hạ Nhã nghe giọng nói của người đàn ông kia, thông qua điện thoại truyền tới phòng khách trống rỗng.

Anh nhàn nhạt nói một câu “Mọi người nhìn mà làm”, sau đó liền vì công việc bận rộn mà cúp điện thoại.

—— Đơn giản là há lại đề ý!

“Vậy theo ý kiến của hai đại luật sư, ba tôi là hy vọng tôi lấy người đàn ông tên Thương Ngao Liệt này?”

“Điều kiện trước tiên là người ta có đồng ý cưới hay không.” Tiêu luật sư yên lặng bổ sung thêm một câu, rướn lấy khinh bỉ mãnh liệt từ Lãnh Dương.

“Tôi không tin!” Hạ Nhã từ trên sofa nhất thời nhảy dựng lên, nhanh chóng tựa nhura mèo con bị cháy lông, “Đàn ông đã 30 tuổi như anh ta, vừa ngu ngốc vừa bảo thủ..... Ba tôi lại cảm thấy anh ta đáng giá để tôi phó thác chung thân?”

Quan trọng nhất là, anh ta anh ta anh ta —— “Còn là người quê!”

Người khác không phải đều nói người tàn tật tính tình dễ cô độc hay sao? Nói không chừng trong nhà anh ta còn có tính bạo lực gia đình, đánh vợ.

D~!~Đ###L^_ ^Q[?]Đ Hạ Nhã nghĩ tới đây liền không nhịn được run lên.

“Thương tiền sinh ngược lại tôi đã gặp qua mấy lần. Nhà họ Thương là dòng dõi thư hương, mấy năm gần đây tài lực hùng hậu. Tuy lời nói không dễ nghe nhưng đây là lời thật, nhà Hạ tiểu thư đây..... Cái công ty điều chế thuốc kia, đặt trước mặt Thương tiền sinh, chính là không đáng nhắc tới.” Tiêu luật sư cầm tách trà lên, thưởng thức hớp một ngụm Long Tỉnh. “Nếu người này thật sự đồng ý cưới Hạ tiểu thư, vậy khẳng định không phải là mưu tài... Mà là cướp sắc.”

“.....” Hạ Nhã bị hấn nói đến hết ý kiến.

Chương tiền sinh cũng là bạn tốt của Hạ Đô Trạch, dĩ nhiên cũng rất lo lắng tình huống của đứa con gái duy nhất nhà họ Hạ này.

“Phần di chúc này của Hạ lão tiên sinh, ở trong tay tôi đã bị sửa đổi liên tục, tôi xem ra. Lúc ấy tâm tình của ông ấy hẳn rất là trầm trọng. cũng rất cẩn thận. Nói rõ vị Thương tiên sinh này có thể là người duy nhất ông ấy tin cậy. Hạ tiểu thư, không phải còn ba tháng sao? Cô có thể suy nghĩ. Không ngại trước tiên làm quen với đối phương”

Tiêu luật sư đặt nhẹ tách trà xuống, ở bên cạnh cất đút đề nghị của Chương luật sư. “Chỉ sợ Hạ tiểu thư có thể đợi, nhưng cả “Công ty điều chế thuốc Hạ thị” lại không thể đợi.”

Tiêu đại luật sư một câu thức tỉnh người trong mộng.

Tây Linh thị ở Bắc Bộ duyên hải Đông Nam, so với đô thị phồn hoa sáng lạng, còn có lịch sử phong phú, bắt nguồn từ xa xưa.

Từng có không ít câu chuyện tình yêu đẹp được dựng nên tại địa phương thần bí này. Ở đây bốn mùa rõ ràng, có thể nói là có điều kiện ưu việt về địa lý, hoàn toàn xứng đáng gọi là đất lành.

Ngày thứ hai sau khi Lãnh Dương đến Tây Linh thị, liền cùng Hạ Nhã đi đến đại họ y khoa Tây Linh thị.

Hắn và nhà họ Hạ có quan hệ sâu xa, từ đời cha đến bây giờ. Năm đó nhà bọn họ phá sản cũng là dựa vào nhà họ Hạ tiếp tế tiền mới có thể miễn cưỡng qua được. Lúc Lãnh Dương học đại học, tất cả học phí đều là do Hạ Đô Trạch xử lý.

Sau này hắn lại chạy đi gia nhập bộ đội đặc chủng. Sau khi giải ngũ liền đi làm cận vệ cho một nhân vật quan trọng trong chính phủ.

Hạ Nhã nhìn phong cảnh bên ngoài xe, tâm thần không yên.

Cô không thể nào tin tưởng, Hạ Đô Trạch là muốn nhờ cô tới bảo vệ công ty điều chế thuốc Hạ thị bình an. Mà ngược lại. ông lại muốn nhờ nhà họ Thương tới che chở cho cô?

Lãnh Dương ở thời điểm Hạ Nhã còn đang suy nghĩ, ngưng thần nhìn chăm chăm vào bên trong ánh mắt cô.

Cô gái nhỏ này rất may mắn, chẳng những từ nhỏ thành tích học tập xuất sắc, bất kể học ở trường nào cũng trở thành nòng cốt của đội nhảy múa. Thời học sinh là tình nhân trong mộng của đám nam sinh, các nữ sinh thì ghen luyến, sau lưng lại bắt chước giống cô.

Coi như hắn dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm khắc nhìn cô, đại khái cũng không tìm ra tật xấu gì.

Hạ Nhã cảm thấy tầm mắt nóng bỏng sau lưng. Lãnh Dương đang không chớp mắt quan sát cô.

“Hiện tại chỉ có thể đi trước xem một chút người đàn ông tên Thương gì đó, trước kia anh ta và ba có tình riêng gì em cũng không biết đâu.”

Lãnh Dương dùng ngón tay gõ gõ vô lăng, “Tính chất công việc hiện tại của anh rất đặc biệt, nếu như từ chức trở về nước, tìm thêm một công việc khác nuôi em cũng không có gì khó khăn. Dĩ nhiên, so ra kém hơn nhà họ Thương”

“..... Anh có ý gì?”

Chính hắn cũng biết, Hạ Đô Trạch chết không lâu, tất cả mọi người không có ý định này. Nhưng mà tình huống bây giờ quá phức tạp. Nếu hắn là đàn ông thì nhất định phải bất cứ giá nào. Nếu không người phụ nữ của mình chạy theo người khác, hắn chờ trở về nhà khóc đi.

“Chẳng lẽ em thật sự muốn đi gặp mặt cái tên Thương Ngao Liệt kia, hẹn hò bồi dưỡng tình cảm?”

Trong mắt hắn tràn đầy giận dữ đối với phần di chúc này.

Lãnh Dương biết Hạ Nhã cùng em họ Hạ Phàm cho tới nay là nước lửa không dung. Bọn họ đang suy nghĩ tìm cách cầu xin vị Thương tiên sinh kia chủ động buông tha không để cho Hạ Phàm được như ý. Không phải nói Thương Ngao Liệt vốn là không thêm ngó tới sao?

“Nhưng mà.”

“Làm vợ anh, anh nuôi em!”

“.....”

Hạ Nhã xì cười, đập bả vai Lãnh Dương. “Anh đừng có mà trêu chọc em. Em không có tâm tình.”

“..... Em xem anh giống như đang tùy tiện nói sao?”

Tầm mắt giao nhau, Hạ Nhã chống lại ánh mắt của Lãnh Dương, trong đó một mảnh tối tăm ám trầm, làm cho cô há miệng cũng không biết nói gì.

“Anh yêu thích em sao?” Trực tiếp hỏi.

Nếu đối phương nghĩ ngả bài, lấy tính tình của Hạ Nhã cũng sẽ không ra sức từ chối.

“Ba năm trước đây gặp em, thời gian làm cận vệ cho em, anh đã thích em.”

“.....”

Mặt Hạ Nhã đỏ hồng một mảnh.

Hai người nhất thời đều không nói chuyện, từ ngữ không biết trốn ở đâu, lại sợ không khí tẻ ngắt.

Hạ Nhã xuống xe, Lãnh Dương cái gì cũng không nói cùng cô đi đến cửa trường học.

Cô tỉnh táo trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhận ra bản thân thật ra có thể đồng ý.

Dù sao, Lãnh Dương cùng cô ba năm trước đã quen biết nhau, cũng coi như biết gốc rễ của hắn. Hắn lớn lên bộ dáng đẹp trai, người lại chừng chạc. Có công việc rất tốt, hai người ở chung nhiều, tình đầu ý hợp chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Người đàn ông như vậy không phải có thể đặt niềm tin vào hay sao?

Hạ Nhã thả chậm bước chân ở trước cửa trường học, Lãnh Dương bên cạnh trong lòng rục rịch, lần nữa nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô.

Trong lòng không tránh được khẽ động, “Vây.”

“Xin hỏi, khu nhà giáo viên là đi bên trái phải không?”

Hai người nghe vậy, đồng thời dừng chân ghé mắt.

Đứng ở phía sau cửa là một người đàn ông mặt tây trang xám tro, áo sơ mi trắng. Trên mặt là mắt kiếng quy củ, khiến cho người ta cảm thấy anh là người trầm mặc ít nói, không nóng không lạnh.

Nhưng trong lúc lơ đãng, trên người anh lại có một loại khí chất của học giả, giống như loại trà thượng phẩm, ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt.

Hạ Nhã theo bản năng buông bàn tay vốn bị Lãnh Dương nắm chặt.

Chân trái của người nọ có hơi chút chòng chành, nhưng sống lưng thẳng tắp, cố gắng để cho bản thân bước đi vững vàng.

Cho tới bây giờ Hạ Nhã ở trong trường học chưa từng gặp qua nhân vật như thế, “Anh là.....?” Giáo viên mới tới sao?

Người vốn yên tĩnh như mặt hồ, ánh mắt nhìn cô chợt lóe lên vui vẻ.

“Thương Ngao Liệt”

“.....”

Người đàn ông này bất quá ăn mặc bình thường, thậm chí, có chút quê mùa cũ kỹ.

Tầm mắt Hạ Nhã rốt cuộc không cách nào từ trên người anh dời đi nửa phần. Không phải đâu. Anh ta chính là “ông xã được đề cử” của cô?

Giác quan thứ sáu trời sinh của phụ nữ nói cho Hạ Nhã, anh ta không giống lắm.

Có chỗ nào, quá không thích hợp rồi?

.....

Đúng rồi, một ngày kia, cô gặp anh.

Từ đó bản thân cùng kiều ngao riêng mình liền thất bại thảm hại.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2: Hôn ước (2)

Hạ Nhã tròn tròn mắt.

Gió thánh một lạnh lẽo thổi bay sợi tóc mai của Thương Ngao Liệt, làm cho hình tượng của anh có vẻ ung dung, không còn nét trầm lắng như vậy nữa.

Anh hướng về phía cô lần nữa tự nhiên mà gọi tên cô: “Hạ Nhã”

Người bị điểm tên lập tức theo phản xạ gật đầu, Lãnh Dương còn chưa kịp ngăn cản, Hạ Nhã đã vọt tới trước mặt Thương Ngao Liệt, trên dưới quan sát anh một lượt.

Bộ dáng cô xinh đẹp, thân hình cao tới ngực của anh. ... Hạ Nhã vòng quanh Thương Ngao Liệt một vòng. Thật đúng là không muốn nói, cái tên họ Thương này mặc dù nhìn ngu ngốc, nhưng vóc người rất được.

Cái mông bị tây trang bao bọc có chút vênh lên, chân dài nhìn cũng rất bền chắc. Chỉ cần anh không đi đường, thật đúng là không nhìn ra anh là người tàn tật.

—— Tại sao anh lại chạy tới trường học của cô?

Hạ Nhã vừa định đặt câu hỏi với Thương Ngao Liệt, không ngờ đối phương giống như hoàn toàn không nhìn thấy sự tồn tại của cô, “Tòa nhà của giáo viên, là ở bên trái?”

Cô quyết định đùa bỡn anh để giải nỗi buồn bực của mình.

“Năm ngoái trường học đổi mới, phòng làm việc của giáo viên của thay đổi, không phải là hướng bên trái.” Hạ Nhã giờ như ma chước quỷ cười nhẹ nhàng nhìn anh, nói: “Anh đi tới trước mặt quẹo phải, đi thẳng, lại quẹo trái, liền đến.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo.”

Cho anh gạt tôi! Cho anh đùa giỡn tôi! Đáng đời cho anh vất vả!

Thương Ngao Liệt thông thả đi về hướng Hạ Nhã chỉ. Lúc này Hạ Nhã mới nhớ đến chuyện liên quan đến đi chúc còn chưa hỏi anh, vội vàng gọi anh lại: “Nè, anh làm sao lại”

Thương Ngao Liệt chưa đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn hai người Hạ Nhã, “Hạ Nhã, trước khi trở về, nhớ tới lần 4 tìm tôi một chuyến.”

Giọng điệu này thế nào càng nghe càng giống như chủ nhiệm lớp bám chặt học sinh phạm sai lầm?

Khuôn mặt tuấn tú của Lãnh Dương căng thẳng, trong lòng hẩn có một lực lượng kỳ quái đang cùng hẩn so tài. Người đàn ông này như thế nào lại làm cho hẩn có loại lỗi thị giác như gặp phải kẻ địch mạnh? Tại sao trong lòng lại không có tư vị gì như vậy?

“Sau này em sẽ cùng anh đi tìm anh ta.”

Hạ Nhã nói, vẫn là đừng để cho bọn họ gặp mặt thì hơn. Lãnh Dương là loại người mạnh mẽ vang dội, ở trường học vạn nhất bọn họ xảy ra tranh chấp, đối với tình huống trước mắt thật bất lợi. Huống chi Thương Ngao Liệt này căn bản là tay trái gà không chặt, cô sợ anh ta cái gì?

“Anh vẫn là đừng xen vào, em còn đang tiêu hóa vấn đề khó khăn của anh, anh hãy để cho em một mình tĩnh táo lại.”

Lãnh Dương vừa nghe Hạ Nhã nói như vậy, nên cũng không có chấp nữa. Sau khi hẩn đi, cô liền đi đến tòa nhà giáo viên tìm giáo viên ban trước của mình.

Hạ Nhã đã học xong 4 năm đại học được, đang bắt tay vào thi nghiên cứu sinh. Đầu tiên phải tham gia vòng thứ nhất trong vòng ba ngày cuộc thi nghiên cứu sinh thạc sĩ được cả nước thống nhất. Bao gồm tư tưởng lý luận chính trị, tiếng Anh, môn chính còn có chuyên mục chuyên nghiệp khoa trong vòng 3 tiếng đồng hồ.

Lần này trở về trường học chính là vì muốn hỏi thăm tin tức cùng đề mục với giáo viên, mặc dù trước mắt còn có chuyện càng cần cô quan tâm hơn.

Vừa nghĩ đến đây điện thoại Hạ Nhã liền vang lên. Cô lấy ra nhìn đúng lúc bị người đi đường bên cạnh đụng trúng, điện thoại di động lấy một đường cong duyên dáng từ trên lầu 3 bay xuống đất.

Hạ Nhã rút bả vai một cái, nhắm mắt không muốn nhìn điện thoại di động của mình rơi xuống đất tan xương nát thịt. Kết quả đội, đội, cũng không nghe thấy âm thanh điện thoại rơi xuống đất.

Cô rướn cổ lên cúi mặt xuống dò nhìn, không sớm không muộn, vừa lúc đối mặt với Thương Ngao Liệt đang đồng hành đi cùng một đám giáo viên. Điện thoại di động chính là rơi xuống trên đỉnh đầu anh, cho nên Hạ Nhã nhìn thấy chính là một màn anh giơ tay phải lên, điện thoại di động của cô vừa vịn được anh chụp được.

Trước đó thật ra thì Thương Ngao Liệt cũng không đi theo hướng Hạ Nhã chỉ, mà hỏi thăm phương hướng chính xác từ những học sinh khác. Anh cầm điện thoại giơ lên trước mắt nhìn thì thấy hai chữ “Lãnh Dương” lấp lóe, ngẩng đầu nhìn cái đầu nhỏ ló ra từ đầu cầu thang lầu 3 xa xa.

Nhéch môi một cái, quả nhiên là cô.

Trong lòng Hạ Nhã nhéo một cái, da đầu không khỏi tê dại, đập vào lan can một cái liền vội vàng chạy xuống cầu thang. Nhanh chóng chạy đến dưới lầu, cô đứng trước mặt anh, kiều ngạo hất cằm, vươn tay.

Người đàn ông cao ngất trước mặt cũng không nói nhiều với cô cái gì, cầm điện thoại di động nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay cô. Giáo viên bên cạnh nhìn thấy là Hạ Nhã, cũng có một chút kinh ngạc.

“Hạ Nhã, em đến trường làm gì?”

Hạ Nhã nghiêng mặt sang bên cạnh phát hiện người đứng kế Thương Ngao Liệt chính là giáo viên của mình, vội vàng chào hỏi: “Giáo sư An, thật là trùng hợp, em đang muốn đến phòng giáo viên tìm thầy, muốn hỏi một chút về nội dung trọng điểm trong chuyên mục.”

“À..... Một lát nữa thầy còn phải đi họp. Giáo sư Thương, nếu không cậu trước xem một chút giúp học sinh Hạ Nhã đi?”

Hạ Nhã lập tức bối rối.

Anh thật sự là giáo giáo giáo giáo giáo..... viên mới tới? Cô nghe nói trình độ học vấn của Thương Ngao Liệt rất cao. Anh tốt nghiệp học viện y học đại học Havard, vừa lấy bằng tiến sĩ. Thật không nghĩ đến anh sẽ đến trường học của bọn cô làm giáo viên, đây không phải là đại tài tiểu dụng sao?

Thương Ngao Liệt sớm đoán được Hạ Nhã sẽ có biểu tình kinh ngạc, trên mặt vẫn trước sau như một rất bình tĩnh.

Giáo sư An không rõ chân tướng vẫn còn ở bên cạnh bổ sung nói rõ: “Thầy ấy là trợ giáo mới tới, có bằng tiến sĩ được. Hạ Nhã, không phải em sẽ phải thi chuyên ngành về cái này sao? Đi theo thầy Thương học nhiều một chút, nói không chừng sao này thầy ấy còn trở thành thầy hướng dẫn của em đó.”

Lời này thật đúng là lời uy hiếp đến bản thân Hạ Nhã.....

.....

Hạ Nhã rất buồn bực, cô ngồi ở bên trong một phòng làm việc mới tu sửa xong lầu 4 khu lầu giáo viên nhắm nhìn bốn phía. Đây là một vài đồ trang trí đơn giản cần thiết, trên bàn trừ bỏ một cái máy vi tính, một ống đựng bút, trên giá sách ngược lại bày khá nhiều sách, không có quá nhiều đồ chơi, ước chừng là vừa mới đưa đến.

Nhưng làm cho Hạ Nhã buồn bực không chỉ là mưu kế giữa ba ba cùng Thương Ngao Liệt làm cô đoán không ra, mà cô càng buồn bực hơn chính là bản thân không thể đoán được người đàn ông này.

Xã hội bây giờ tụy đàn ông như thế nào không có? Liếc mắt một cái Hạ Nhã liền có thể biết đối phương có bao nhiêu suy nghĩ xấu xa. Nhưng bây giờ cái người thầy tên Thương Ngao Liệt đang rót trà cho cô đây, anh thật sự là không để ý tới cô rồi cuộc là tròn hay là dẹp.

Phải nói toàn thân Thương Ngao Liệt đều là ưu điểm, loại khí chất này, tuyệt đối là người xuất thân dòng dõi thư hương.

“Thầy Thương, làm sao anh lại tới trường chúng tôi dạy học?”

“Vi thực hiện di chúc.”

Không được, việc này quan hệ trọng đại, Hạ Nhã quyết định hăng hái chiến đấu.

“Thương Ngao Liệt, anh cùng bat ôi rồi cuộc là quan hệ như thế nào?”

Thương Ngao Liệt ngồi sau bàn làm việc, nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Nhã, “Lúc tôi còn trẻ, ba em đã giúp tôi.”

“.....” Những việc đã trải qua này sao lại nghe quen tai như thế? Hạ Đô Trạch giàu tình cảm cả ngày không có việc gì làm liền thích nơi nơi cướp của người giàu giúp người nghèo?

“Rốt cuộc tại sao ba lại muốn lập một di chúc như vậy?”

“Bác trai qua đời rất đột ngột, trước đó tôi cũng không ngờ tới.” Thương Ngao Liệt cũng không có trả lời Hạ Nhã ngay, suy nghĩ thật lâu mới trịnh trọng nói: “Tôi càng không biết trong di chúc của bác trai làm sao lại có liên quan đến tôi.”

Hai người bọn họ đều không giải thích được bị buộc lại với nhau, quyết định tương lai lẫn nhau?

Thương Ngao Liệt dường như khẽ thở dài một tiếng, gờ tay trái điều chỉnh gọng kiếng một chút, “Hạ Nhã, em tin tưởng ba em sao?”

Trong lòng Hạ Nhã nhéo một cái, nhớ tới những lời vị luật sư riêng của ba đã nói, cô suy nghĩ liền mở miệng: “Anh hẳn là muốn nói, ba làm như vậy..... bởi vì anh chính là người duy nhất ông ấy tin tưởng?”

Thương Ngao Liệt gật đầu: “Hạ tiểu thư, cho nên, tôi đồng ý thực hiện phần di chúc này.”

“” Hạ Nhã không ngờ anh lại trực tiếp nói ra việc anh muốn cưới cô, cô không dám tin bản thân sẽ có lúc giống như một cô gái nhỏ e lệ như thế này.

Thế nhưng loại tâm tình này cũng chỉ là thoáng qua mà thôi, bởi vì cô phát hiện trong ánh mắt Thương Ngao Liệt không hề có chứa nửa phần tình cảm đối với cô.”

Anh giống như chỉ là thực hiện một lời hứa hẹn nhất định phải tuân thủ mà thôi!

Hạ Nhã chê cười: “Thầy Thương, hôn nhân không phải là trò đùa, muốn tôi lấy anh? Anh cũng không nhìn một chút bản thân mình có đáng hay không.”

Thương Ngao Liệt chỉ là thay đổi tư thế ngồi, đối với lời nói chứa đầy gai nhọn của Hạ Nhã căn bản một chút phản ứng cũng không có. “Tôi cũng không cần em quyết định ngay bây giờ.”

Rốt cuộc tại sao? Người này nhất định là có mục đích gì, không phải vì tài, càng không phải là vì sắc. Chẳng lẽ. Là công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ cất giấu bí mật gì, anh ta cùng ba từng có quy tắc ngầm nào đó? Có phải là có thứ gì đó anh ta nhất định phải được tới tay?

Nghĩ đến công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ, Hạ Nhã vừa nghĩ liền giống như một bỏ bóng bị đâm thủng xẹp xuống.

“Anh ngoài miệng thì nói dễ nghe, coi như là tôi có thể từ từ, nhưng. . . Ai có thể trông coi công ty điều chế thuốc của ba tôi?”

“Công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ?”

Đúng, dù sao đây cũng là tâm huyết cả đời của ba cô.

Thương Ngao Liệt thoáng dậm chiêu, lát sau liền nói: “Em yên tâm, nó tạm thời sẽ không bị đóng cửa.”

Hạ Nhã ngẩng đầu lên mãnh liệt nhìn về phía Thương Ngao Liệt, cam đoan của anh làm cho trong lòng cô lại có một tia xúc động ảm áp. Bất quá rất nhanh, tia xúc động này liền bị bản thân bóp tắt.

Hai người không nói lời nào trong chót lát, kế tiếp Thương Ngao Liệt tự tiện thay đổi đề tài, “Tại sao em lại muốn học dược?”

“ Bởi vì tôi muốn giúp ba tôi.” Lý do của cô cho tới bây giờ chính là đơn giản lại kiên quyết như vậy.

“Hy vọng em có thể chuẩn bị tốt để thi nghiên cứu sinh, không nên để bác trai thất vọng.”

Hừ, vấn đề khó khăn lớn nhất trong đời cô tuyệt đối không phải xuất hiện trong bài thi, mà là người đàn ông trước mắt cô.

“Trước đó em muốn hỏi giáo viên của em về đề mục gì?” Thương Ngao Liệt giống như thi hành nghĩa vụ hỏi Hạ Nhã, “Nếu không có gì thì về sớm một chút ôn tập đi.”

Hạ Nhã từ trên ghế sofa mềm mại đứng thẳng lên, đi tới trước bàn làm việc của Thương Ngao Liệt. Hai bàn tay cô nặng nề đặt lên trên bàn, cúi người trừng anh, trong mắt là sự kiêu ngạo xinh đẹp.

“Tôi chỉ có một câu hỏi, đó chính là nếu đề tôi phát hiện anh ở sau lưng tôi bày trò gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, THẦY. THƯƠNG!”

Thương Ngao Liệt phảng phất giống như dự liệu được đích ý của cô. Anh chỉ nghe, ngoài ra không có bất kỳ hưởng ứng nào.

Đáng tiếc Hạ Nhã cả vú lấp miệng em đã quên, nhà họ Hạ còn có một “Hạ Phàm”. Cô ta là người em họ không có liên hệ máu mủ của cô, cũng là thiên địch của cô.

Khi Hạ Nhã tuyên bố bản thân cùng Thương Ngao Liệt không thể cùng tồn tại, Lãnh Dương cùng anh em của hắn đến sân tập bắn Đông Phương giết thời gian.

Luật sư Tiêu đặt điện thoại xuống, đặt súng trường trước mặt mình, quay đầu lại phát hiện Lãnh Dương ngồi một mình nhìn màn hình điện thoại ngây người.

Thằng nhóc này khi nào thì bắt đầu chỉ có bao nhiêu điểm đó tiền đồ rồi?

“Cậu trở về đột ngột như vậy, cấp trên không làm khó dễ cậu sao?”

“Bọn họ không để tôi đi, tôi sẽ lập tức từ chức không làm.”

“Cậu cũng đã sớm không muốn làm đi.” Luật sư Tiêu nháy mắt ra hiệu cười Lãnh Dương.

Nếu không phải lần này đột ngột xảy ra chuyện, hắn còn có thể kéo dài bao lâu mới bằng lòng đối mặt với chuyện tình cảm trong lòng mình?

Trong sân tập bắn có một đám người trẻ tuổi rất huyền ảo, mấy cô gái xinh đẹp cố ý nói chuyện lớn tiếng thu hút sự chú ý của hai người bọn họ. Nhưng

Lãnh Dương căn bản lười nhìn người khác một cái, hần nắm chặt điện thoại trong tay, nhớ lại từng chút từng chút thời điểm ba năm trước cùng chung sống với cô nhóc kia.

Khi đó, cũng chính là vào tháng trăng tròn như vậy, thời tiết thành phố Tây Linh giá rét, Lãnh Dương được Hạ Đô Trạch giao cho nhiệm vụ làm bảo vệ cho đại tiểu thư nhà họ Hạ. Mới đầu là bởi vì bị một đám du côn ác ý uy hiếp, Hạ lão gia để hần mỗi ngày một tác cũng không được rời khỏi Hạ Nhã. Cũng may chẳng qua chỉ là sợ bóng sợ gió một hồi, hơn nửa năm sau cảnh giới được giải trừ. Lãnh Dương lần nữa rời nước làm việc.

Hần cũng cho là trong lòng mình, cô cũng chỉ là một cô gái nhỏ tùy hứng hay giận dỗi. Nhưng ở một nơi khác bên kia Thái Bình Dương, một góc nào đó trong tim đã dần dần thay đổi, phát hiện không cách nào không nhớ đến cô.

Mà cái người đàn ông vừa nhìn liền biết là người không hiểu tình cảm làm sao có thể hiểu cô?

Đáy mắt Lãnh Dương thoáng qua tia lạnh lẽo. Lần nữa hần cầm lấy tập tài liệu bản thân đang nắm giữ, chữ nào đen trên trang giấy trắng làm cho tâm tình của hần càng không vui. Người đàn ông tóc ngắn màu đen, mang gọng kính trong hình hiển nhiên là Thương Ngao Liệt, mấy tờ tiếp theo tất cả đều là một số thông tin căn bản thuộc về anh.

Đáng tiếc, đều không phải là thứ Lãnh Dương muốn. ... Luật sư Tiêu thấy thế, lên tiếng muốn hần bớt buồn: “Cậu cho thời gian quá ít, hơn nữa nhà họ Thương cũng không phải là gia đình bình thường, bối cảnh gì đó. ... Nhất thời cũng không thể tra rõ ràng.”

Lãnh Dương “bộp” một tiếng khép lại sắp tài liệu, ném trên bàn, “Quên đi, tự tôi nghĩ cách.”

Dù là tìm thám tử tư, hần cũng muốn tra rõ ràng bí mật của Thương Ngao Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3: Hôn ước (3)

Biệt thự nhà họ Hạ nằm độc lập, trước sân là một mảnh tràn đầy cây mai, thời điểm từng đóa hoa mai tầng tầng lớp lớp nở rộ trong tuyết là đẹp nhất.

Lãnh Dương chạy xe vào nhà xe, châm một điếu thuốc hút vào vài hơi giữa trời gió lạnh. Trong làn khói trắng mờ lung hần nhìn thấy một bóng dáng lả lướt, cô đứng dưới gốc cây mai còn chưa hoàn toàn nở rộ.

Biểu tình trên mặt Hạ Nhã hần chỉ cần nhìn một cái cũng có thể đoán như thế đại biểu cho cái gì. Trước kia Hạ Đô Trạch thích nhất là hoa mai, từ trồng, tưới nước, bón phân, thậm chí là cắt tỉa, đã từng đều do chính bản thân ông một tay xử lý.

Lãnh Dương dập tắt điếu thuốc giữa ngón tay, từ phía sau chậm rãi đi tới gần Hạ Nhã. Từ sau lưng nhẹ nhàng xoa bóp làn da tạo ra nhiệt độ hơi nóng. Cô có điểm không quen liền dùng sức muốn tránh thoát.

“Ngoan, để anh ôm một lát.”

Lãnh Dương mang theo tình yêu say đắm, giọng nói thâm màu dục vọng trầm thấp vang lên ở gần cổ cô. Mặc dù chỉ là cảm giác an toàn mà không phải là lệ thuộc. Nhưng giờ phút này, Hạ Nhã thật sự quá cần một nơi để dựa vào. Vành mắt cô hơi ẩm ướt.

“Lãnh Dương, nếu không phải anh trở lại, em cũng không biết một mình phải làm thế nào”

Dù bây giờ nhớ lại vẫn còn cảm thấy đây chỉ là một con ác mộng, Hạ Đô Trạch không phát hiện bản thân bị ung thư, cũng không có trong vòng một tháng đã ra đi, không để lại tờ di chúc không giải thích được kia, càng không có những người thuộc nhà họ Hạ vì mấy đồng tiền dơ bẩn kia mà gây sự với cô.

Công ty điều chế thuốc nhà họ Hạ là do Hạ Đô Trạch khi còn trẻ một tay tạo dựng nên. Những người nhà họ Hạ kia mất thấy hiệu quả và lợi ích càng ngày càng tốt, đều nghĩ muốn chia một chén canh. Trước kia Hạ Đô Trạch có sắp xếp chức vị cho bọn họ, sau khi qua đời cũng để lại ít tiền cho họ.

Nhưng mà cả gia đình Hạ Phàm lại đang ở trước mặt cô nằng ba cô vì sao phải đưa tiền nhà họ Hạ cho một người ngoài không có huyết thống như cô.

Cảm giác sức lực người sau lưng càng ngày càng chặt, Hạ Nhã xoay người có ý tránh vòng ôm của Lãnh Dương. “Anh bận rộn cả ngày, có điều tra ra được cái gì không? Ví dụ như, thứ thuốc gì ba em nghiên cứu mà Thương Ngao Liệt cần, có công thức gì mà anh ta phải có được tới tay, cho nên mới đồng ý tiếp quản công ty?”

Lãnh Dương nhíu mày, cảm thấy cô gái nhỏ này thật sự rất thông minh. “Em có cùng suy nghĩ với anh, đáng tiếc chúng ta không có chứng cứ.”

Hơn nữa cho dù bọn họ biết rõ Thương Ngao Liệt bụng dạ khó lường, sự việc cũng không thể tìm được cách giải quyết. * Bởi vì Thương Ngao Liệt còn có lựa chọn, là Hạ Phàm.

Người phụ nữ Hạ Phàm kia sắc bén cay nghiệt, bất cứ chuyện gì cũng muốn tranh chấp cùng Hạ Nhã.

Aiz, trong lòng Hạ Nhã buồn phiền, hít sâu một hơi. Cô nghĩ được mùi hoa mai nhàn nhạt thoang thoang trong không khí, nhiều một phần lại ngán, thiếu một phần lại nhạt. Làm cho cô không tự chủ được nghĩ tới hôm nay lần đầu tiên gặp người đàn ông kia.

Tây trang màu đậm, áo sơ mi trắng, nhìn cách ăn mặc bình thường không có gì lạ, giờ tya nhắc chân lại có một lại khí chất đặc biệt thanh cao tự kiềm chế của một bác sĩ trẻ tuổi.

Chờ về sau cả mảnh hoa mai trước sân đều nở rộ, mùi hương hoa ma trong trẻo nhưng lạnh lùng liền làm cho nơi này càng thêm ngào ngạt rồi. . . .

Một gian phòng thí nghiệm bình thường của đại học y khoa thành phố Tây Linh, Thương Ngao Liệt đang làm một thí nghiệm về một loại thuốc được lý học lâm sàng. Anh mặt một thân áo trắng sạch sẽ, đang quan sát ảnh hưởng của tế bào bị thương.

Vòng sơ tuyển thạc sĩ cả nước vừa kết thúc, Thương Ngao Liệt đoán rằng bởi vì mấy ngày nay có cuộc thi cho nên Hạ Nhã mới không có tới tìm anh. ... Trong đầu hiện ra một gương mặt xinh đẹp, vẻ mặt trầm tĩnh lúc đầu đột nhiên có chút ít biến hoá.

. Như thế nào mí mắt phải lại bắt đầu giật?

Thương Ngao Liệt đi tới bên cạnh ống kính hiển vi, cầm ống nghiệm lắc nhẹ, dùng vạch xác định giá trị số liệu, làm cho thuốc tiến hành phản ứng hóa học với tế bào.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, “Thầy Thương, thầy có ở đây không?”

Thương Ngao Liệt khẽ cau mày, “Mời vào.”

Hạ Nhã đứng ngoài cửa “két” một tiếng mở cửa.

“Chào thầy Thương.”

Tôi thật là đúng lúc. Thương Ngao Liệt không tiếng động tiếp tục làm thí nghiệm của anh.

Hạ Nhã để ý tới hôm nay bên ngoài bộ tây trang cũ kỹ, Thương Ngao Liệt còn khoác một chiếc áo khoác trắng nghiêm chỉnh, không tự giác nhìn nhiều thêm mắt lần.

Chiếc áo khoác trắng anh mặc vào cảm giác kiểu như là trình độ rất cao. Người đàn ông này, thật sự là một thân trang nghiêm, thanh nhã như nước, cúc áo phía trên được cài chặt, hơi thở cấm dục mạnh mẽ đập vào mặt.

Đối mặt với một người đàn ông nghiêm túc như vậy, Hạ Nhã không khỏi chột dạ.

Khóe mắt Thương Ngao Liệt đã lưu ý đến Hạ Nhã, hôm nay cô đến là “Lai giả bất thiện.”

Vóc người Hạ Nhã cân xứng, hôm nay cô cố ý mặc một chiếc váy liền bó sát màu đen, lộ ra cặp chân dài bóng loáng, càng lộ ra vẻ trước lồi sau lõm.

Cô cố ý đến gần anh. Thầy Thương để bảng số liệu ghi chép xuống, xoay người một cái tránh thoát cô.

“Thầy Thương, chờ điểm chuẩn đưa ra không phải là thi vòng hai sao? Em muốn thi được lý chuyên nghiệp, đến lúc đó thi vòng hai phải chuẩn bị như thế nào để thi đạt điểm tương đối tốt.”

“Tình trạng của em tôi còn không biết.” Thương Ngao Liệt cắt đứt lời cô, “Phòng vấn là tùy người, người hướng dẫn căn cứ vào kinh nghiệm của học sinh mà đưa ra vấn đề không giống nhau, chọn lựa học sinh phù hợp với mình.”

Dù sao mục đích chính của Hạ Nhã tới đây không phải là cái này.

“Ta chỗ này vẫn còn ở làm thí nghiệm, người không có gì chuyện quan trọng.”

Hạ Nhã chỉ chút nữa là chạm đến cánh tay Thương Ngao Liệt, thân thể đi theo dấn tới. Thương Ngao Liệt phản ứng rất nhanh, lui về sau một bước nhỏ, cô đột nhiên bổ nhào vào hư không.

Một ống nghiệm gần đó cũng bị Hạ Nhã đụng trúng vỡ nát trên mặt đất!

Sắc mặt Thương Ngao Liệt trầm xuống, con ngươi đen ẩn nhẫn mang theo tia tránh cứ. May mắn cũng không phải là tài liệu rất quan trọng, chỉ là một loại thuốc thử. Anh lập tức đi tìm dụng cụ dọn dẹp, quét sạch mảnh nhỏ ống nghiệm, sau đó đổ vào thùng rác.

Nhìn anh hành động bất tiện lại trầm mặc giải quyết tốt hậu quả, lương tâm Hạ Nhã bị cắn rứt, vội vàng xin lỗi: “Thầy Thương, thật xin lỗi. là em không chú ý.”

Đôi mắt Thương Ngao Liệt xuyên thấu lớp kính hơi dày nhìn chằm chằm Hạ Nhã. Lần đầu tiên cô phát hiện ánh mắt của anh lại có chút —— bén nhọn?!

“Hạ tiểu thư, tại sao lại “quấy rầy” tôi làm thí nghiệm?” Giọng điệu của anh vang lên đều đều.

“.....”

Hạ Nhã biết rõ lần này là do cô làm sai, nhưng mà cô có một loại thú vị ác liệt muốn trêu đùa Thương Ngao Liệt. Trong lúc lơ lửng dùng móng tay cào góc bàn thí nghiệm của anh, chuẩn bị nói vài lời có thể làm cho cả hai xuống đài.

Nào biết lời trách cứ của Thương Ngao Liệt đã truyền vào trong tai cô, anh không cho phép bất cứ ai khiêu chiến sự ràng buộc nghiêm túc của người thầy.

“Em muốn học được, thì phải là chế thuốc, chữa bệnh. Người học y đều phải cẩn thận, tính cách như em vậy.... như thế nào có thể học tốt được?”

Hạ Nhã cắn khước môi, cô bắt buộc bản thân làm như không có chuyện gì tự đắc cười rộ lên, “Tôi làm sao? Chỉ là muốn thử nhân phẩm của ông xã tương lai mà thôi. Thầy Thương, thầy cũng quá chuyện bé xé ra to đi?”

Thương Ngao Liệt nghe xong những lời này của cô, như có điều suy nghĩ, dùng ánh mắt lưu chuyển qua đuôi tóc mềm mại của cô, sau đó là khuôn mặt xem không ra biểu tình.

Về mặt hiện tại của anh là có ý gì? Chẳng lẽ là đang giễu cợt cô đang tự mình đa tình? Hạ Nhã rốt cuộc bị khơi dậy lửa giận.

“Thương Ngao Liệt, tôi lo lắng anh đó là xem trọng anh. Anh nếu dám chọn Hạ Phàm.... còn đưa công ty điều chế thuốc của ba tôi cho bọn họ.... Nếu anh dám, tôi nhất định sẽ cho anh thân bại danh liệt!”

“.....” Thương Ngao Liệt nghe xong những lời này, thế nhưng lại nở nụ cười.

Mặc dù không quá dễ dàng phát hiện, nhưng khước miệng quả thật có chút giờ lên độ cong.

“Tôi sẽ không chọn cô ta.” Thương Ngao Liệt nói xong, liền thu hồi tầm mắt, một lần nữa đem sự chú ý của mình thả lại trên thí nghiệm của mình. “Tuyệt đối sẽ không chọn cô ta.”

“.....”

Hạ Nhã đứng nguyên tại chỗ, nguyên bản cảm xúc kích động đột nhiên giống như thủy triều rút đi. *D#D?L~Q+Đ* Bản thân có chút không nhận rõ, đây coi như là anh đang bảo đảm với cô hay sao?

“Em đứng ngốc ở chỗ này làm gì?” May mắn Thương Ngao Liệt kịp thời cắt đứt suy nghĩ miên man của cô, “Đã đến đây thì liền làm quen một chút thí nghiệm dược lý học lâm sàng cũng tốt, lại đây!”

Lúc này Hạ Nhã mới có thể đến gần bên người Thương Ngao Liệt. Cô nhìn chiếc áo khoác trắng của anh, mang theo một loại phong thái bình tĩnh.

Chỉ là Thương Ngao Liệt lại lui về sau nửa bước, mới nói rõ chi tiết thí nghiệm anh đang làm cho cô nghe, cuối cùng lại tự chỉ dạy cô trình tự thí nghiệm.

Hạ Nhã nghiêm túc học tập, lúc này một câu nói của anh từ đằng sau tai truyền đến, “Từ nay về sau ở trường học chú ý cách ăn mặc.”

“.....”

Hạ Nhã suy nghĩ một chút, cảm thấy ván này rốt cuộc cũng là cô thắng. Vì vậy có chút đắc ý hừ Thương Ngao Liệt một tiếng.

.....

Ban đầu, Hạ Đô Trạch nhặt được một bé gái đang hấp hối bên cạnh một dòng sông hôi thối, chính là Hạ Nhã hiện tại.

Kể từ sau khi Hạ Đô Trạch qua đời, Hạ Nhã gặp chuyện phiền lòng liền thích đến công viên tưởng niệm gần thành phố Tây Linh tìm ông “tâm sự”.

Hai cha con cô đều là tín đồ Cơ Đốc Giáo, Hạ Đô Trạch còn từng nói sẽ tổ chức một hôn lễ theo kiểu Âu Châu lãng mạn nhất cho cô. Đáng tiếc còn chưa kịp đợi đến hôn lễ, lại chờ tới nghi thức hạ táng của Thiên Chúa Giáo.

Chủ Nhật rảnh rỗi, Hạ Nhã lại đến công viên tưởng niệm ở gần thành phố Tây Linh. Mang theo phong cách trung cổ thế kỷ La Mã, trang trí chủ thể của Thiên Chúa Giáo là tranh vẽ trên tường, bên ngoài ngoại trừ mang theo phong cách trong trẻo nhưng lạnh lùng, cũng có chút kiến trúc nghệ thuật, sẽ không làm cho người ta có cảm giác bị đè nén.

Đi qua bụi cỏ ven đường, dừng bước lại trước một tấm bia mộ, phía dưới bia mộ lạnh như băng kia là người đàn ông đời này cô yêu nhất đang yên nghỉ.

Hạ Nhã kinh ngạc nhìn tên tuổi trên bia mộ trước mắt mà xuất thần, chỉ có thể dùng cảm xúc không thể nói thành lời gửi gắm nỗi nhớ nhưng đối với Hạ Đô Trạch. Cô còn nhớ khi đó cô đã tự giam mình trong phòng khóc thật lâu, thẳng đến khi không còn nước mắt để khóc, tính tình kiên cường của cô mới một lần nữa tỉnh lại.

Mây mù dày đặc che phủ ánh mặt trời, hình như là trời sắp mưa? Vội vàng ra ngoài nên Hạ Nhã đã quên mang theo dù. ...

Cô đứng tại chỗ không lâu, quả nhiên cơn mưa liền ào tới, làm ướt nhẹp áo khoác ngoài bằng vải nỉ màu trắng, cũng đập tan vẻ ngoài bình tĩnh của cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp trong làn mưa cực kỳ tiều tụy, cô cũng không hiểu Hạ Đô Trạch rốt cuộc muốn cho cô cái gì?

Bỗng nhiên, trên đỉnh đầu mưa ngừng.

Một chiếc dù không lồ xuất hiện trong tầm mắt của Hạ Nhã, thay cô ngăn trở mưa gió.

Bên dưới chiếc dù đen là một đầu tóc đen nhánh, lộ ra đôi mắt so với ngày thường càng thâm thúy bên dưới gọng kính. Thương Ngao Liệt cầm chiếc dù đen trong tay, chống lại cặp mắt cực kỳ đau buồn đang tìm kiếm chỗ để dựa vào của Hạ Nhã.

Bởi vì nhiệt độ không khí hơi thấp, khoe miệng của cô hơi run run, thân thể đơn bạc cũng không nhịn được run rẩy.

Ánh mắt của Thương Ngao Liệt trước sau như một, bình thản như nước, làm cho lòng người yên tĩnh, “Bộ dáng nhìn cũng thông minh, như thế nào lại thích vờ ngờ ngẩn?”

“Anh. ... Sao anh cũng tới đây?”

Cô nói xong, đột nhiên lại khóc.

.....

Hạ Nhã cúi đầu che miệng khóc nức nở, giọt mưa nặng nề rơi xuống trên đỉnh dù bắn ra tiết tấu nhẹ nhàng. Thương Ngao Liệt cứ như vậy yên lặng không lên tiếng làm bạn bên cạnh, thân hình to lớn giấu trong chiếc áo khoác ngoài ngược lại thay cô che chắn không ít gió lạnh.

Bởi vì hai người đứng gần, nhiệt độ cơ thể của anh sưởi ấm thân thể đơn bạc của cô.

Thấy cảm xúc cô đã từ từ bình phục, anh liền bảo cô cầm dù, sau đó anh cúi người cắm hoa mai trong tay xuống đất trước mộ.

Anh cũng biết ba thích hoa mai? Xem ra, giao tình của hai người thật không cạn!

Trông mắt Thương Ngao Liệt phát hiện mũi giày Hạ Nhã dính một ít bùn đất ẩm ướt, chặt vật lại có chút đáng yêu. “Tôi nhớ, lần trước đã hỏi em có tin bác Hạ hay không, kỳ thật là muốn em tin tưởng tôi, còn có thêm một ít tín nhiệm.”

“Tin tưởng anh?” Hạ Nhã liếc mắt bật thốt lên: “Thầy Thương, hôn nhân đối với anh mà nói, chính là rẻ mạt như vậy sao? Anh cho rằng muốn tôi tin tưởng anh không có ý đồ xấu xa hay sao?”

Cô cũng biết thời gian đã càng ngày càng gấp rút, nhưng hôn nhân không có tình yêu là không đạo đức. “Tôi không giống như anh, tùy tiện tìm một người quen biết chưa đến một tháng liền có thể cùng đối phương đến cục dân chính đăng ký.”

Nhìn cô gái nhỏ bình thường đi lại một mình, tính tình tùy tiện, không nghĩ tới quan niệm trong xương lại rất bảo thủ. Về mặt Thương Ngao Liệt nhận nhận nghe cô nói tiếp.

“Đừng nói giữa hai người có một đoạn tình yêu lâu dài vững chắc, mà ngay cả một điểm cơ bản nhất. ... Thầy Thương, anh lại không yêu tôi, vì cái gì lại muốn tôi gả cho anh?”

Nếu như đối lại là một bộ phim thần tượng, đoán chừng là giờ phút này Thương Ngao Liệt hẳn là dùng sức ôm cô vào lòng, sau đó dùng giọng điệu thâm tình chân thành nói với cô: “Ai nói tôi không yêu em? Kỳ thật tôi đã biết em từ rất lâu rồi.”

Chỉ là hiện thực vẫn là hiện thực, mà anh cũng ngầm đồng ý những lời này của cô. “Hôn nhân cũng không phải dựa vào tình cảm mãnh liệt nhất thời, tìm một người phù hợp quan trọng hơn.”

Hạ Nhã châm chọc: “Làm sao anh biết, chúng ta hợp nhau?”

Hạ Nhã biết có một số chuyện Thương Ngao Liệt không muốn nói, bí mật bị cát đất chôn vùi từng tảng một.

“Hạ Nhã, mặc kệ như thế nào, em nhớ kỹ, ba em yêu nhất là em.”

“.....”

Thương Ngao Liệt không yêu cô, nhưng mà, Hạ Đô Trạch lại yêu cô vô cùng sâu sắc.

Cha luôn muốn dành những điều tốt nhất cho con gái. *DienĐa::nLeQu.yĐ”on* Ông để lại cho cô cũng là những đồ tốt nhất. Thương Ngao Liệt là người ông đã lựa chọn tỉ mỉ, cố ý vì cô chuẩn bị tốt chỗ để cô dựa vào?

“Này, không phải anh là vì báo ân hay sao?”

Tâm tình nghe không ra có gì thay đổi, nhưng giọng nói Thương Ngao Liệt lại rất nhẹ nhàng, dịu dàng: “Nghĩ nhiều quá ngược lại sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.”

“.....”

Chẳng biết tại sao, Hạ Nhã lại vì mấy câu này của anh mà dao động.

Trong lúc hai người nói chuyện, một cô gái giẫm trên giày cao gót đi tới, mỉm cười nói với Thương Ngao Liệt: “Thương tiên sinh, ai ui, đất này bẩn chết..... sao anh lại đi nhanh như vậy, tôi tìm cả nửa ngày.”

Về mặt Thương Ngao Liệt tự nhiên hỏi cô ta: “Hạ tiểu thư lần đầu tiên tới thăm bác Hạ sao?”

Hạ Phàm cười xấu hổ đi qua.

Ngũ quan Hạ Phàm thanh thú, trên mặt là lớp trang điểm tinh xảo, một chiếc áo liền quần bó thân thể nhìn rất là yêu điệu, chân mang giày cao gót lại có một vẻ phong tình khác.

Hạ Nhã nghe xong nghĩ thầm, người phụ nữ này đến cả bìa mộ của ba cũng không tìm thấy, bởi vì ngay cả tang lễ của ông cô ta cũng không đến tham dự. Cô liếc nhìn cách ăn mặc của Hạ Phàm, bộ dáng này là đến để bái tế bác của cô ta? Không biết còn tưởng là cô ta muốn đi uống rượu mừng đâu.

Cả hai đều là thiếu nữ trẻ tuổi, từ nhỏ khó tránh khỏi thích ganh đua so sánh. Hạ Nhã tự nhận bản thân so với Hạ Phàm đáng yêu hơn. Cả nhà bọn người Hạ Phàm đều là vì tiền tài trước mắt, không có người nào có tình cảm.

“Sao cô lại đến đây?”

Hạ Phàm hã hê cùng Thương Ngao Liệt giả bộ thân mật, tỏ vẻ bản thân trước đã thắng một ván: “Tôi cùng Thương tiên sinh âm thầm liên lạc, cô đương nhiên không biết.”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4: Hôn ước (4)

Lại nói cũng chỉ là trùng hợp, buổi sáng Thương Ngao Liệt nhận được điện thoại của Hạ Phàm, cô ta hỏi có thời gian gặp mặt hay không, anh nghĩ cũng nên dành chút thời gian nói rõ vấn đề di chúc với vị Hạ tiểu thư này, nên nói hôm nay anh muốn đi thăm mộ bác Hạ, không bằng hẹn hôm nay.

Bên này Hạ Phàm cũng đã không thể chờ đợi được nói mình cũng muốn đi bái tế Hạ Đô Trạch. Mà sự thật là do Hạ Phàm biết được gia thế Thương Ngao Liệt không tầm thường, thế nhưng anh lại là một phó giáo sư, đã sớm mất đi phần tâm tư do tình thế bất buộc.

“Hạ Phàm, cô cho là bản thân có “cơ hội?” Hạ Nhã chỉ cần vừa nghĩ tới cô ta đang dòm ngó gia sản Hạ Đô Trạch, trong lòng liền xuất hiện một ngọn lửa.

“Chỉ yêu, Thương tiên sinh rất tốt, bắt quá.... Thương tiên sinh cũng không phải là loại đàn ông hài hước lãng mạn, có thể cùng chị chơi đùa khắp nơi. Trong đầu anh ấy chỉ có học thuật nhảm chán, sao chị có thể để ý được?”

“Làm sao cô biết anh ta không hiểu phong tình?” Tuy sâu trong nội tâm Hạ Nhã đồng ý với lời của Hạ Phàm, nhưng ngoài mặt cô càng muốn đối chọi.

“Tôi không phải là hiểu rõ anh ấy sao?” Hạ Phàm khinh miệt liếc nhìn Hạ Nhã, “Hơn nữa không phải chị đã sớm có anh Lãnh của chị sao?”

Vừa nghe Hạ Phàm không có ý tốt nói về quan hệ của mình cùng Lãnh Dương, cơn tức giận của Hạ Nhã càng tăng cao rồi.

Từ trước tới nay, trong tiềm thức của cô luôn kiên định không để Hạ Phàm cướp đi bất kỳ một thứ gì thuộc về cô, hiện tại cũng không ngoại lệ.

“Hạ Phàm, cô cũng không cần quan tâm dư thừa, Thương Ngao Liệt đã quyết định, anh ta muốn —— CÙNG. TÔI. KẾT. HÔN!”

Hạ Phàm tức giận dậm chân, đôi mày thanh tú vặn cùng một chỗ, “Cô tạm thời bị coi thường.”

“Tôi chính là thích anh ấy đối với tôi không dịu dàng, không sẵn sốc, hai chúng tôi cũng sớm vừa thấy đã yêu rồi, cô quản được sao?”

Hạ Nhã nghiêng người, dùng ngón tay thon dài chọc chọc lồng ngực trần chấu của Thương Ngao Liệt. Ý tứ hàm xúc trêu chọc vẽ vẽ vòng tròn. Trong lúc đó giữa hai người liền tản ra không khí ái muội.

“Tiểu Liệt, em rất yêu thích anh hung ác với em~” Hạ Nhã then thùng cười khê.

“.....”

Mặt Thương Ngao Liệt không đổi sắc, trong nội tâm lại có chút buồn cười, thích anh hung ác? Ngày đó không biết là ai trong phòng thí nghiệm của anh đồ hồng mắt?

Hạ Phàm nhìn hai người liếc mắt đưa tình, trong mắt chỉ thiếu điều không phun ra lửa. Chẳng lẽ cô đã ra tay chậm? Hay là quân cờ kém?

“Thương tiên sinh, anh thật muốn cưới Hạ Nhã?”

Thương Ngao Liệt không trả lời thẳng câu hỏi của Hạ Phàm, suy nghĩ một lát, cúi người đối diện với Hạ Nhã, khê nói: “Đến tháng Tư chọn một ngày tốt, chúng ta đi đăng ký kết hôn.”

“.....”

Lời này của Thương Ngao Liệt cũng quá trực tiếp, quá nhanh đi, hoàn toàn không nghĩ cho cô đường sống, vừa dứt khoát vừa nhanh chóng.

Hạ Nhã lúc này mới ý thức được, vừa rồi cô ngây ngốc hồ đồ đi đào một cái hố to, sau đó, làm việc nghĩa không chùn bước mà nhảy vào. Tiếp theo, còn tự chôn mình.

.....

Về sau, Thương Ngao Liệt lại bí mật gặp mặt Hạ Phàm một lần. Anh biết rõ gia đình Hạ Phàm cũng có mở một công ty nhỏ bên ngoài, anh điều ra rất kỹ ngọn nguồn của bọn họ. Hiểu rõ, mới có thể phòng ngừa rắc rối có thể xảy ra.

“Miệng em ấy hư hỏng, nhưng mà nội tâm lại rất thành thật, không cần làm bất kỳ chuyện gì tổn thương đến em ấy.”

Giọng điệu không nặng, tựa như phân tích một đề mục đơn giản, nhưng nghe ra trong từng chữ lại có phân lượng mười phần.

Hạ Phàm không dám tin lời này là xuất ra từ miệng người chỉ biết đọc sách, giọng điệu cũng không tốt đẹp gì nói: “Anh đang uy hiếp tôi?”

“Chỉ là nhắc nhở, phụ nữ làm việc không cần phải quá mức khắc nghiệt, không biết sâu cạn.”

Thương Ngao Liệt nói xong cũng không ở lại, thẳng lưng, từng bước kiên định đi về hướng bãi đỗ xe.

Dọc theo đường đi, người đàn ông nào đó nghĩ đến không lâu nữa trong nhà sẽ có thêm một Hạ Nhã, chẳng biết tại sao đột nhiên muốn hút một điếu thuốc. Đáng tiếc, anh cũng không có thói quen hút thuốc.

Con đường sau này, dường như trở nên càng rộng, càng xa hơn.

Tình yêu là gì? Hôn nhân là gì? Thương Ngao Liệt làm thế nào hiểu được? Độc thân lâu năm, lúc còn trẻ tầm nhìn cũng cao chót vót, cộng thêm hoàn cảnh sinh hoạt, tiếp xúc đều là vấn đề học thuật đơn thuần, dần dần cũng rèn luyện tính tình anh càng trầm tĩnh hơn.

Từ trước đến nay, vấn đề tình dục đối với anh đều là vấn đề cực kỳ xa vời, chưa bao giờ gặp được người có thể làm cho anh buông bỏ những gánh nặng kia. Nhưng bây giờ lại ngây ngốc bị vây vào hôn nhân.

Cũng tốt, nếu đã bị người bức đến đường cùng, không bằng quyết chiến đấu đến cùng một trận, Thương Ngao Liệt nghĩ.

.....

Thật ra thì muốn bước vào một cuộc hôn nhân cũng không khó, bởi vì đây chỉ là do người nào quyết định mà thôi.

Từ sau ngày đó, Hạ Nhã biết rõ cho dù cô có trốn tránh không dám đi tìm Thương Ngao Liệt, cũng chỉ là tâm tư đã điều mà thôi. Tóm lại, đuổi đầu cũng một đao, co đầu cũng phải nhận một đao.

Ở nhà nhàn rỗi mấy ngày, sau khi kết quả thi nghiên cứu sinh thông báo ra, Hạ Nhã không chỉ dễ dàng vượt qua vòng sơ tuyển quốc gia, cũng được tuyển thẳng vào trường học.

Thương Ngao Liệt vì vậy gọi cho cô một cú điện thoại, “Em có rãnh thì đến trường học một chuyến, tôi thay em phụ đạo chuyện phỏng vấn.”

Hạ Nhã đấu tranh tư tưởng nửa ngày, rốt cuộc vẫn phải thay đổi quần áo gái ngoan ra cửa. Cô đứng trước cửa nhìn bản thân trong kính, cô gái bên trong kính phản chiếu ra không chỉ có một dây buộc tóc đen trắng làm nổi lên khí chất tiểu thư khuê các, bên trong chiếc áo khoác ngoài là chiếc váy liền thân miêu tả dáng người lung linh.

Ừ, không tệ, rất đáng yêu.

Chờ Hạ Nhã đứng trước văn phòng Thương Ngao Liệt, nghe nói anh đang từ một phòng thí nghiệm quan trọng của quốc gia chạy đến.

Trong nháy mắt anh móc chìa khóa ra, Hạ Nhã liền nhìn thấy anh vội vàng, tóc đen trên trán có chút mất trật tự tản ra, trong tay đinh đing đang đang một hồi. Thương Ngao Liệt một bên đóng cửa một bên giờ tay vuốt mồ hôi trên trán.

Hạ Nhã không biết nên dùng tâm tình gì đối mặt với anh. Nếu như xem Thương Ngao Liệt là “giáo sư” cô tất nhiên phản đối anh ngồi xuống trước. Nhưng nếu như là “vị hôn phu”

Cứ như vậy bảo trì tư thế nửa ngồi, Thương Ngao Liệt nhìn ra tâm tư của cô, hòa nhã nói: “Ngồi đi.”

Anh vẫn như trước ngồi vào ghế dựa sau bàn làm việc, sau đó giờ tay cầm giấy tờ của Hạ Nhã.

Hạ Nhã đột nhiên cảm thấy cặp kính mắt vừa dày vừa rộng của anh thật là vương bận, thật muốn tháo xuống nhìn xem gương mặt anh rốt cuộc là cái dạng gì?

“Khi còn sống bác Hạ đã nhiều lần đề cập về em trong điện thoại với tôi. Bác ấy nói em có trụ cột vững chắc, cũng rất thông minh, học tiến sĩ cũng sẽ không có vấn đề gì quá khó.”

Hạ Nhã được cha thổi phồng, đổi lại là người khác cô sẽ dùng nụ cười yếu ớt chọc người đáp trả, nhưng đối mặt với Thương Ngao Liệt, vẻ mặt của cô liền cứng nhắc.

“Thi vòng hai chia làm thi viết cùng phòng vấn. Thành tích thi viết từ trước đến giờ của em không tệ, hai tháng này tiếp tục ôn lại những gì đã học qua.”

Đại học y khoa Tây Linh theo lệ thường là phải thông qua thi viết, mới có thể tại vòng phỏng vấn được các giáo sư chuyên nghiệp chọn lựa làm học sinh thích hợp.

Kế tiếp, Thương Ngao Liệt thuận miệng nói vài vấn đề chuyên môn, trắc nghiệm năng lực phản ứng của cô.

“Nêu ví dụ chủng loại, tên, cùng tác dụng phụ về loại thuốc cho bệnh Parkinson.

Hạ Nhã gần như là không cần suy nghĩ nhiều, liền trả lời. Thương Ngao Liệt nghe cô lưu loát trả lời, đợi cô nói xong lại tiếp tục đặt câu hỏi.

“Thử kể ra công dụng và hiệu quả của chất kháng thuốc.”

“Chất kháng thuốc là đường cản trở thuốc, là một loại lựa chọn tính cản trở, không chế tế bào bên ngoài di chuyển vào, giảm độ dày ion trong thuốc vào trong tế bào. Đối với tim có tác dụng...”

Lần này đợi Hạ Nhã nói xong, Thương Ngao Liệt không hề chờ đợi mà mở miệng, lần nữa hỏi: “Vậy tác dụng đối với cơ bằng quang? Đối với kết cấu tiểu cầu cùng tế bào máu và sức ảnh hưởng là gì? Còn có, có ảnh hưởng gì với thận?”

Hạ Nhã khẽ ngẩn người, chăm chú nghĩ như thế nào bổ sung những câu hỏi kia. Cuối cùng cũng không làm Thương Ngao Liệt thất vọng, cho ra từng câu trả lời kỹ càng chính xác.

“Rất tốt, liền giống như vậy, tự động mở rộng vấn đề của giáo sư cũng dẫn bọn họ vào lĩnh vực quen thuộc của em.”

Hạ Nhã háng giọng, làm bộ thuận miệng hỏi một câu: “Anh là giáo sư dược lý học, anh sẽ hướng dẫn tôi sao?”

Đại học y khoa Tây Linh dược lý học chuyên nghiệp tăng cộng phân làm 5 phương hướng nghiên cứu. Bình thường một phương hướng nghiên cứu có 1-2 giáo sư. Đường nhiên cũng không ngoại trừ có giáo sư đặc biệt trâu bò, một người làm một nghiên cứu có một không hai.

“Em đối với phương hướng nghiên cứu nào cảm thấy hứng thú nhất?”

Hạ Nhã chỉ tiết đáp: “Dược lý học lâm sàng.”

Thương Ngao Liệt không khỏi cười cười: “Vậy đến lúc đó có giáo sư hỏi em vấn đề này, em cũng trả lời như vậy là được rồi.”

Anh cười đến mức làm cho Hạ Nhã có chút sờ không được đầu mối.

Thương Ngao Liệt liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, phát hiện thời gian không sai biệt lắm. Anh còn muốn trở về phòng thí nghiệm nghiên cứu, liền nói: “Hôm nay nói đến đây thôi, nếu như còn vấn đề gì em có thể hỏi lại.”

Hạ Nhã cũng cầm túi xách của mình đứng lên, không ngờ tới anh lại nói thêm một câu: “Có muốn lập ra “hiệp nghị trước hôn nhân” một chút hay không?”

“”

Thương Ngao Liệt giờ tay lên đẩy gọng kính lên, bỏ qua vẻ giật mình của đối phương.

Anh nhìn ra cô vẫn còn một mực lo sợ bất an. Vậy đây là anh đang trấn an cô? Bọn họ thật sự cứ như vậy quyết định rồi?”

Cô là bởi vì Hạ Phàm khiêu khích mới tiếp nhận cọc hôn sự này, làm như vậy đáng giá không?

Hạ Nhã do dự bất định, nhưng sâu trong lòng lại sợ bỏ qua thời cơ. Cô sửa sang lại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu, lên tiếng: “Có kết hôn hay không tôi còn chưa quyết định. . . . Hoặc là trước tiên anh có thể đồng ý với tôi, sau khi kết hôn anh không thể ép buộc tôi làm chuyện tôi không muốn làm.”

Thương Ngao Liệt rất bình thản hỏi cô, “Ví dụ như?”

Ví dụ như sinh hoạt vợ chồng.

Hạ Nhã bĩu môi, cuối cùng cứ thế không nói ra khỏi miệng: “. . . . Không nói với anh.”

Thương Ngao Liệt thấy ánh mắt cô lập lờ, cũng đoán ra được chút ít. “Em yên tâm, sau khi kết hôn, tôi sẽ không thực hành “tránh nhiệm làm chồng.”

Hạ Nhã phát giác càng hiểu rõ người đàn ông này, tính tình của cô cũng theo đó càng bình tĩnh. Giọng điệu của anh bình tĩnh, làm cho người ta không thể không tin.

Quan niệm đạo đức của Thương Ngao Liệt cùng tính cách của anh cho biết anh luôn giữ mình trong sạch. Mà anh cũng yêu cầu vợ mình không vượt tường, cũng không trối buột trái tim cô, liền không tìm thêm phiền toái cho gia đình là được.

Anh rất thích hợp là người đàn ông để kết hôn, ngồi trước mặt anh, tâm tình xao động bất an mấy ngày nay liền chậm rãi lắng đọng xuống, phẳng phất giống như cứ như vậy tiếp tục cũng không phải không thể. . . .

Trong thời gian ngắn trong đầu Hạ Nhã nảy mầm một ý niệm, từ lúc ban đầu đã lộ ra sừng nhọn, liền biến thành rục rịch ngày hôm nay.

Vốn là hôn nhân, tình yêu mà, ai có thể nói được rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

.

Hai người không còn lời muốn nói, Thương Ngao Liệt đứng dậy đưa Hạ Nhã ra tới cửa.

Sau đó, anh bước chân thong thả đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ ra, ánh nắng ấm áp xuyên từ cửa kính trải xuống đất tràn vào trong phòng.

Rõ ràng anh hẳn là đang rất vội, lại đứng đây tìm kiếm bóng dáng mảnh mai dưới khu lầu giáo viên. Anh đã quên mất chế độ hành vi nghiêm khắc thường ngày, đưa mắt nhìn cô càng đi càng xa.

Thương Ngao Liệt nhớ ngày ấy ở công viên tưởng niệm, Hạ Nhã đã hỏi anh một câu, hình như là: Làm sao anh biết chúng ta phù hợp?

Như vậy, thay vì lo lắng hai người có thích hợp hay không, không bằng, thử một chút thì biết.

Hạ Nhã rời khỏi trường học, lấy điện thoại ra gọi cho bạn đến thương xá gần đó đi dạo.

Ban đêm trở lại biệt thự, Hạ Nhã không phát hiện trong phòng nhiều thêm một người. Khi cô sờ đến công tắc bật đèn, đèn treo trên trần nhà bật sáng, Lãnh Dương từ trong mảnh không gian tối đen yên tĩnh ngẩng đầu, làm cho Hạ Nhã sợ hãi hét lên một tiếng.

“Sao anh một chút tiếng động cũng không có.”

Lãnh Dương một mực nhìn chăm chăm vào khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm nhẹ. Khuôn mặt thiếu nữ đang nảy nở, có chút gọi cảm lại mang theo chút ngây thơ quyến rũ.

Mặt của cô rất đẹp, áo khoác ngoài bao trọn thân hình thon thả xinh đẹp.

Cuộc sống quân lữ đã mài dũa Lãnh Dương càng thêm sắc bén góc cạnh, đồng thời đặt một quả bomb hẹn giờ trong thân thể hắn.

Lãnh Dương khẽ nhú mồm, hắn bắt lấy cánh tay Hạ Nhã, lạnh lùng phun ra một chữ: “Đi!”

“Đi đâu?”

“Đi nói cho người đàn ông kia để hắn CMN cút đi!”

Hạ Nhã liều mạng muốn tránh thoát kềm chế của Lãnh Dương. Hắn lưỡng lự liền dùng thêm sức, bắt lấy cô căn bản là chuyện không cần tốn sức.

“Có phải anh uống rượu hay không? Hơn nửa đêm còn nổi điên cái gì?”

Hạ Nhã thật vất vả hất tay Lãnh Dương ra, muốn chạy về phòng. Ai ngờ vừa bò lên cầu thang đã bị hắn níu chân lại.

Hạ Nhã trượt chân ngã tại chỗ, tất cả tầm mắt đều bị bóng tối ảm đạm che khuất. Cô mới xoay người lại, Lãnh Dương đã vây hai tay, đè giữ cô phía dưới hắn.

Hồ hấp của Lãnh Dương dồn dập, Hạ Nhã dùng hết sức lực nghĩ muốn đẩy hấn ra.

“Anh hỏi em một lần cuối cùng, em thật muốn cùng người đàn ông kia đi đăng ký kết hôn?”

Lãnh Dương dưới không gian nửa sáng nửa tối nhìn tóc tai Hạ Nhã bù xù, quần áo xốc xếch, bàn tay hấn đặt trên đôi môi đỏ mọng của cô. Vòng eo thon nhỏ, cùng nửa bả vai mềm mại nhũn nhụi bị lộ ra bên ngoài.

Ếch ngồi đáy giếng, hiển nhiên chỉ có thể thấy được.

Trong tâm mắt Lãnh Dương chứa đầy tàn bạo, như nước sông ào ạt vui đập rặng san hô. Trong lòng lại càng thêm mềm mại, xúc động này tựa như bọt biển trong miệng con cá liên tục phun ra.

Hấn kim lòng không được cúi đầu, đôi môi ấm áp chà xát cái cổ trắng mịn của cô.

“Lãnh Dương!” Hạ Nhã sợ hãi kêu. Vừa không thể phản kháng, cô liền dùng hết tất cả sức lực, hung hăng cắn vào bả vai của hấn.

Lãnh Dương âm thầm chịu đau, khoe miệng tươi cười bởi vì hành động của cô mà càng thêm phóng đảng. “Anh có phải là nên trước hấn một bước chiếm lấy em? Miễn cho em mới quen biết người đàn ông kia hơn một tháng liền muốn gả cho hấn.”

Môi của Lãnh Dương kéo dài từ chiếc cổ trắng mịn của cô đến ngực, tóc đen quét qua vừa ngứa vừa tê dại. Hấn dùng hàm răng nhẹ nhàng ma sát vào làn da trơn nhẵn trước ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5: Nghi thức tiến hành hôn lễ (1)

Hạ Nhã cắn bả vai Lãnh Dương không tha, hấn cũng gặm nhấm xương quai xanh khiêu gợi cùng làn da mềm mại của cô. Anh đi tới lại, giống như là tình thú giữa tình nhân.

Hạ Nhã vừa thẹn vừa tức, trong giọng nói nồn nóng để lộ ra một loại tinh táo cực đoan: “Lãnh Dương! Đây là cái anh gọi là “Anh yêu em” sao?”

Đáy lòng Lãnh Dương hung hăng néo một cái, không tự chủ nắm chặt tay cô, may mắn tâm tình đã bình tĩnh không ít: “Nếu không phải em muốn cùng một chỗ với người đàn ông kia, cho dù anh có nhịn chết cũng sẽ không ép buộc em. Hiện tại hai người lại muốn kết hôn, em bao nhiêu tuổi rồi còn không biết nặng nhẹ hay sao? Kết hôn là chuyện lớn em nói quyết định liền quyết định?”

Hạ Nhã muốn dùng lý lẽ bảo vệ quyền lợi của mình. “Vậy sao anh không trực tiếp đến hỏi ba em? Kết hôn là chuyện lớn chẳng lẽ ông không biết? Ông ấy vất óc an bày cuộc hôn nhân này là có ý gì... Vì sao ông ấy lại không tìm anh?”

Lãnh Dương vốn định đáp trả Hạ Nhã một câu “Không cần đẩy vấn đề cho bác Hạ.” Nhưng nghe thấy mấy chữ cuối cùng của cô hấn nhất thời trở mặt.

Là bởi vì Hạ Đồ Trạch không đủ tin tưởng hấn, hay là điều kiện của hấn không đủ tư cách?

“Vậy còn em? Trong lòng em rốt cuộc nghĩ như thế nào?” Lãnh Dương bám riết không tha hỏi: “Em chê anh không có văn hóa bằng người đàn ông kia? Hay là chê anh không có bản lĩnh bằng hấn ta?”

“Em muốn đánh cuộc một lần! Nhưng em không muốn đánh cuộc trên người của anh.”

Từ đầu đến cuối, Hạ Nhã đều ẩn giấu chút lòng riêng.

Lãnh Dương không nhúc nhích ngưng mắt nhìn đôi mắt đong đầy nước mắt của Hạ Nhã, sóng mắt dao động, làm rung động lòng người.

“Em muốn anh cả đời chăm sóc em Giống như người một nhà.”

Bởi vì là người thân, mới có ràng buộc mãi mãi không thay đổi.

“Vậy tại sao em không đánh cuộc... anh sẽ đối tốt với em cả đời?” Lãnh Dương không hề cưỡng chế nắm lấy tay của Hạ Nhã. Hấn nhẹ nhàng buông tay cô ra, trong giọng nói mang đầy thất vọng: “Người đàn ông kia so với anh đáng giá để em giao phó?”

Hạ Nhã hít sâu một hơi, từng chữ như là dao đâm về phía Lãnh Dương: “Bởi vì, anh ta là loại đàn ông tuyệt đối sẽ không làm ra loại hành động này với em.”

Đúng, thì ra “Hạ Phàm” không phải là lý do duy nhất cô đồng ý kết hôn với Thương Ngao Liệt.

Người đàn ông nhìn như bảo thủ kia, trên người có tính tự kềm chế cao. Hạ Nhã hiểu kỳ không hiểu vì sao trong cơ thể anh có “bóng mờ”, trôi buộc anh không biết bao nhiêu năm.....

Hai người trầm mặc giây lát, Lãnh Dương đứng dậy, cũng đỡ Hạ Nhã đứng lên. Cô vội vàng sửa lại áo khoác, vẫn là một bụng oán giận ngẩng đầu lên trừng hấn. Lãnh Dương trong không gian tối tăm ngược ngược cười cười, biết rõ xin lỗi cũng không làm nên chuyện gì. Tình cảm bị đè nén cùng ghen tỵ trong lòng của hắn suýt chút nữa phạm phải sai lầm không cách nào bù đắp được.

Hắn đột nhiên cảm thấy mình là người rất cận bã. “Tiểu Nhã, trước kia khi làm việc em cũng như vậy, một khi quyết định rồi thì chuyện gì cũng không ngăn cản được..... Hôm nay, anh xin lỗi em. Anh là đồ khốn khiếp, xúc động là ma quỷ, từ nay về sau anh sẽ sửa.”

Hạ Nhã không nói gì, trong nội tâm có chút nghĩ lại mà sợ, vẫn lùi lại mấy bước.

Lãnh Dương cũng sợ bản thân lại dọa cô sợ, quay đầu lại đi về phía sofa trong phòng khách, cầm lấy áo khoác vắt trên cánh tay, “Tắm rửa rồi đi ngủ sớm một chút, anh đi về trước.... Ngày khác lại đến nhà thỉnh tội với em”

“Lãnh Dương” Hạ Nhã do dự gọi tên hắn, “Em cảm thấy đôi khi nghĩ quá nhiều ngược lại sẽ bỏ qua rất nhiều thứ.”

Về mặt Lãnh Dương tràn đầy không cam lòng và u ám. Trước kia không phải là không dám nghĩ quá nhiều, mới một mực không dám nói ra lời trong lòng với cô hay sao?

Trở về phòng tắm xong, Hạ Nhã nằm trên giường không ngủ được. Cô cầm lấy điện thoại di động trên đầu giường, lục tìm trong danh bạ, lướt qua những cái tên: Quan San San, Lãnh Dương, Thương Ngao Liệt.....

Cũng đã trễ thế này, mình tại sao lại đột nhiên muốn tìm anh nói chuyện chứ?

Hạ Nhã nhìn cái tên dưới phím ấn trong tay, cuối cùng ấn tắt, đơn giản chui đầu vào trong ổ chăn ngủ, không suy nghĩ thêm nữa.

Không biết thế nào, bị Lãnh Dương náo loạn như vậy, ngược lại thôi thúc ý niệm muốn nhanh chóng tiến hành hôn lễ với Thương Ngao Liệt trong đầu Hạ Nhã. Hôm nay cô tìm tới người đàn ông nào đó thì anh đang gọi một cuộc điện thoại.

Nói thật giọng nói của Thương Ngao Liệt nghe rất động lòng người. Mỗi một thuật ngữ chuyên ngành từ trong miệng anh nói ra, luôn luôn tạo ra cảm giác thuần phát cho người khác.

“Ừ.”

Bàn tay bé nhỏ của Hạ Nhã duỗi ra, đặt một hộp gấm nhỏ trên mặt có thêu hoa văn đôi uyên ương trước mặt anh. Bình thường cô đều khí thế ngẩng cao đầu, hiện tại trên mặt khó có được một tia ngược ngược.

Thương Ngao Liệt cúp điện thoại, tầm mắt bị cô hấp dẫn. Nhưng mà Hạ Nhã không có chú ý đến tầm mắt của anh, chỉ là phối hợp xoay người lại buộc dây giày.

Hôm nay cô mặc một chiếc áo len màu xanh da trời, cổ áo cũng không tính là quá rộng, kiểu dáng mới lạ. Nhưng bởi vì quần áo không bó sát, từ góc độ của Thương Ngao Liệt nhìn sang, có một mảng lớn mềm mại trắng nõn rơi vào trong mắt của anh....

Ánh mắt Thương Ngao Liệt rét lạnh, nhìn thấy chỗ ngực cô có một dấu vết màu đỏ mập mờ không rõ ràng. Rõ ràng, đây là dấu răng do đàn ông lưu lại.

Đầu lông mày anh toát ra vài tia lạnh lùng cùng với tức giận không dễ bị người phát giác.

Hạ Nhã còn chưa kịp suy nghĩ hàm nghĩa trong ánh mắt của anh, lại nghĩ tới một chuyện khác. Động tác cô lạnh lợi lấy ra một sấp giấy A4 được kẹp thành tập từ trong túi xách.

Sau khi Thương Ngao Liệt nhận lấy lật qua vài tờ, lập tức đặt đồ đạc của cô lên trên bàn, mở miệng nói một câu: “Không được.”

Điều kiện của Hạ Nhã rất ưu việt, từ nhỏ đến lớn, đàn ông nhìn thấy đều tranh trước giành sau nâng niu cô trong lòng bàn tay. Hết lần này tới lần khác, vô quyết dày có móng tay nhọn, hôm nay rốt cuộc để cô gặp Thương Ngao Liệt.

Người đàn ông đọc sách đọc đến thành đá, tính tình đơn độc cấm dục, lạnh nhạt hình như càng diễn càng mạnh rồi.

“Tại sao không được?”

Tập giấy A4 Hạ Nhã đưa cho anh là “Kế hoạch kết hôn” cô vui đầu suy nghĩ vài ngày mới xong. Bên trong rõ ràng rành mạch những thứ cần chuẩn bị trang trí nhất định cho một hôn lễ Thiên Chúa Giáo.

Bao gồm hiện trường để cô trưng bày hoa, thỉnh thoảng có một dàn nhạc biểu diễn, số lượng phù dâu phù rể.....

Trên thực tế Hạ đại tiểu thư cũng không trông mong Thương tiên sinh có thể làm theo đủ số. *Dii..enĐa::nLeQu..yĐo..//n* Một hôn lễ long trọng xa hoa còn không lẫn người qua lại đến một chết hay sao? Vì vậy đợi đến khi anh đau lòng khó xử, đến lúc đó cô có thể bày ta tư thế gả cho anh, nói hôn lễ

chỉ cần anh làm hết sức là được, Thương tiên sinh.

Không ngờ, Thương Ngao Liệt không biết nổi giận vì cái gì, Hạ Nhã liền bị anh dội thẳng một gáo nước lạnh lên đầu. Chuyện mặt nóng dán mông lạnh không may này cô lần đầu tiên gặp.

Đổi lại bình thường, Thương Ngao Liệt xác thực cũng sẽ không quá mức so đo cùng cô, nhiều nhất là trước tiên bày ra bộ dáng giảng đạo lý với cô, xem câu thông có hiệu quả hay không. Nhưng mà nghĩ đến thứ vừa rồi anh nhìn thấy . .

Tự ái đàn ông khiến cho ngôn cái anh cong lại nắm chặt.”Không được là không được.”

“Thương Ngao Liệt, trước đó anh còn đồng ý với tôi sẽ thực hiện trách nhiệm “một người chồng”!”

“Hôn sự này không thể phô trương. Huống hồ, tôi cũng không muốn tốn nhiều tiền như vậy trong hôn lễ.” Thương Ngao Liệt mở tập A4 của Hạ Nhã ra, tùy tiện chỉ vào mấy mục trong đó: “Em phải biết rằng có một số người cả đời cũng không kiếm được số tiền kia.”

Hạ Nhã cũng không phải là không đồng ý với lời nói của anh. Mà là không tiếp thu được thái độ răn dạy của đối phương: “Tự mình anh nhìn đi, ngay cả một hôn lễ hình thức anh cũng không muốn làm, gả cho anh rồi cũng sẽ không có ngày tốt lành.”

Giọng nói Thương Ngao Liệt tràn đầy mỉa mai: “Nếu như sau này tôi một mực dung túng em tùy hứng, làm xấn làm bậy, tôi cũng sẽ không có ngày tốt lành.”

Nghe ra giọng nói không có chút ý tốt của đối phương, Hạ Nhã lạnh lùng hỏi: “Lời này của anh là có ý gì? Tôi như thế nào lại “làm xấn làm bậy” rồi hả?”

Thương Ngao Liệt chỉ chỉ quyền sở trước mặt, trào phúng nói: “Tình tình xa xỉ lãng phí không nói, em còn từng cùng bạn học tranh chấp, tát tay người ta?”

Nghe xong nửa câu nói sau của anh, trong đầu Hạ Nhã liền xẹt qua một trận cảm giác mất mát. Cô mới biết được. Thì ra chuyện này đúng lúc bị anh bắt gặp.

Chính là Thương Ngao Liệt ở trong phòng làm việc nhìn theo bóng lưng Hạ Nhã rời đi ngày đó, trong lúc vô tình anh nhìn thấy cô đi đến nửa đường thì bị một cô gái trẻ cản lại, hai người không nói vài lời liền nổi lên tranh chấp, Hạ Nhã giờ tay tát cô gái kia một cái, nói đối phương nhiều chuyện.

Lúc ấy Thương Ngao Liệt liền âm thầm thổn thức, tính tình cô xác thực quá mức ngang ngược.

Hạ Nhã ngược mắt nhìn về mặt lạnh nhạt của Thương Ngao Liệt, trong đầu liền giống như bị một tảng đá lớn nghiền qua.

“Thì ra tôi trong cảm nhận của anh. . . . chính là một người như vậy sao?”

Có phải suy nghĩ trước kia của cô quá đơn thuần rồi hay không?

Cô cho là anh đồng ý hôn sự, cự tuyệt Hạ Phàm, lại chủ động tiếp xúc với cô là bởi vì. Là bởi vì.

Có lẽ, anh cũng sẽ suy nghĩ, cảm thấy cô có chút đáng yêu?

Thương Ngao Liệt bị câu hỏi này của cô làm có chút trở tay không kịp, còn không kịp suy nghĩ liền nhìn thấy Hạ Nhã cười lạnh.

“Thương Ngao Liệt” Cô nói, “Gả cho anh thật sự là quyết định làm tôi hối hận nhất đời này.”

Thương Ngao Liệt nhất thời không lên tiếng, lại rất nhanh ôn hòa đáp trả: “Cám ơn.”

Đang lúc tầm mắt anh lần nữa chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn kia, trong mắt Hạ Nhã phỉếm lên lệ quang khiến trong một chớp mắt làm anh thất thần.

Đó là một ánh mắt quá mức phức tạp.

Đợi nghĩ tới nên nói vài lời để đền bù, Hạ Nhã đã sập mạnh cửa rồi đi. Thương Ngao Liệt khẽ thở dài, ánh mắt chạm đến một góc chiếc hộp gấm cô vừa mang đến.

Bên trong là cái gì?

Thương Ngao Liệt với tay cầm lấy, “lạch cạch” mở nắp ra. Chiếc hộp vải nhung màu đỏ sẫm có thêu hai con uyên ương, bên trong là một đôi nhẫn cưới cũ kỹ. Có một mùi hương xưa cũ thoảng qua mũi anh, phảng phất như vẫn còn hơi ấm của cô.

Thương Ngao Liệt chỉ cảm thấy sống lưng lạnh lẽo. Anh vội vàng thu tay lại, không hề có nguyên nhân, trái tim giống như bị đánh một cái nặng nề.

Hạ Nhã chưa từng bị người nào chọc tức thành ra như vậy. Cô vừa ra khỏi trường học liền tìm Quan San San rút nổi lông.

Quan San San cùng Hạ Nhã là bạn học thời trung học, lại cùng chung đội múa, quan hệ lại càng thân thiết. Hai người đều là loại người phá lệ chói mắt trong đám người. . . .

Quan San San cùng cha mẹ cô ở tại một căn phòng kiểu cũ sắp bị phá bỏ và dời đi nơi khác. Trong hành lang có rất nhiều phòng, phòng bếp, nhà vệ sinh đều phải dùng chung với người khác. Giữa trưa, mấy nhà bếp nổi lên hơi lửa, chuyện nhà hỗn tạp cùng một chỗ, khói bếp lượn lờ bay ra, rất có hương vị phố phường.

Quan San San đứng sau cánh cửa nhìn thấy Hạ Nhã mua túi lớn túi nhỏ cầm tới, liền nhú mồm nói: “Sao lại mua nhiều đồ như vậy?”

“Mình mua cho mẹ cậu, không liên quan gì với cậu. Bởi vì mẹ cậu thích mình.”

Quan San San đặt túi lớn túi nhỏ trên cái tủ chén cũ kỹ, thuận thế đóng cửa phòng. “Mỗi lần cậu đến đều mua nhiều đồ như vậy, mẹ mình có thể không thích cậu sao.”

“Mình liền thật sự thích mẹ cậu như vậy. Loại người như di có tâm sự gì đều biểu lộ hết trên mặt, không giống những người khác”

Nghe ra Hạ Nhã mượn đề tài để nói chuyện của mình, khoe miệng Quan San San cũng cười rộ lên: “Lại đang hát tuồng gì? A, đúng rồi, vậy sinh hoạt phí bây giờ của cậu do ai quản? Có phải là để cho thầy Thương quản? Lại tiêu xài bậy bạ coi chừng thầy ấy đóng băng thẻ tín dụng của cậu.”

Hạ Nhã hừ lạnh một tiếng, đợi cô kể lại tình huống vừa xảy ra xong, Quan San San vội vàng nói: “Cậu đi giải thích rõ ràng với thầy ấy đi.”

“Giải thích có ích lợi gì? Anh ta căn bản cũng không quan tâm đến chuyện của mình.”

“Nói vậy, vậy rốt cuộc hai người còn kết hôn hay không?”

Hạ Nhã không ngừng gật đầu: “Kết nha, vì cái gì không kết? Mình đã suy nghĩ thông suốt. Anh ta chê mình phiền, mình liền càng muốn gả cho anh ta. Mỗi ngày lượn qua lượn lại trước mặt anh ta. Hơn nữa, Hạ Phàm, con tiểu hồ ly kia nếu biết rõ mình không kết hôn nữa, xác định nắm chắc cơ hội hành động. Người đàn ông Thương Ngao Liệt kia sao có thể là đối thủ của cô ta? Vạn nhất hai người gạo nấu thành cơm, Hạ Phàm ép buộc Thương Ngao Liệt lấy cô ta thì làm sao bây giờ? Hừ, mình liền cùng Thương Ngao Liệt hao tốn 2 năm, tiền của ba mình vì cái gì phải để lại cho người khác? Chờ mình nắm được công ty điều chế thuốc, cho dù mình có phải phân chia một nửa cho cậu, thì cũng là mình vui vẻ cho.”

Quan San San bị khí thế phóng khoáng của Hạ Nhã làm cho vui vẻ: “Đi, lúc này mới là bảo bối Tiểu Nhã nhà chúng ta, có nghĩa khí.”

Hạ Nhã cười hắc hắc, cười xong tự mình rót nước làm vào trầm tư.

Quan San San thấy cô phát ngốc, nghĩ thầm hôm nào vẫn là tìm thầy Thương nói rõ chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nghi thức tiến hành hôn lễ (2)

Chớp mắt một cái đã qua mấy ngày, Hạ Nhã không hề như trước hề không có việc gì thì đến trường học tìm Thương Ngao Liệt giải đề, đấu võ mồm. Mới đầu Thương Ngao Liệt còn cảm thấy thiên hạ thái bình thật là tốt, hiện tại anh nhìn dụng cụ thí nghiệm đặt bốn phía trong phòng thí nghiệm cùng những con chuột bạch nhỏ bị nhốt trong lồng, ngược lại rõ ràng có chút lạnh lẽo.

Những ngày qua trường học cân nhắc đến trong tay anh nắm giữ nhiều đầu đề quan trọng của quốc gia, có ý sắp xếp cho anh một phòng thí nghiệm mới tinh, dụng cụ đầy đủ, thiết bị tiên tiến. Thương Ngao Liệt nghĩ nếu không thông báo tin tức cho cô gái nhỏ kia, cô có thể chạy sai chỗ ngồi hay không.

Cửa phòng thí nghiệm mở, chỉ chốc lát đã có một giáo viên nữ cầm cà-mên trong tay đi tới.

“Thầy Thương, thầy còn chưa đi ăn cơm trưa sao?”

“Tôi còn có chút việc.” Anh lễ phép cười nhạt.

Bình thường ở trường học Thương Ngao Liệt ăn mặc rất là quê mùa, một năm bốn mùa ước chừng chỉ có mấy bộ quần áo. Nhưng anh lại có khí chất xuất chúng, là một người đàn ông có sức quyến rũ. Cho nên rất được nữ sinh và các giáo viên nữ hoan nghênh.

Huống chi, người trẻ tuổi như anh mà đã trở thành phó giáo sư đã rất hiếm có, tuy nói hành động có chút bất tiện, nhưng gia thế lại hơn người.

Giáo viên nữ tràn đầy nhiệt tình đưa cà-mên đựng thức ăn nóng hổi qua, “Vừa rồi tôi đến căn tin lấy một phần giúp thầy, cũng không biết thầy thích ăn cái gì, liền tự chọn vài món, thầy nên ăn nhân lúc còn nóng, để lạnh ăn không tốt cho dạ dày.”

Thương Ngao Liệt vẫn như cũ không mặn không nhạt đáp lời: “Cảm ơn, làm phiền cô rồi.”

Sau khi giáo viên nữ nhón nhạo ra khỏi cửa, trên hành lang gặp thoáng qua một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, nhìn thấy cô gái trẻ gõ cửa phòng thí nghiệm của Thương Ngao Liệt, không khỏi nhìn nhiều thêm vài lần.

“Mời vào.” Thương Ngao Liệt nói xong ngẩng đầu lên.

Cô gái trẻ cúi người chào, “Thầy Thương, xin chào, em là....”

“Bạn học của Hạ Nhã.” Anh nói.

Quan San San cao hơn Hạ Nhã một chút, một đầu tóc đen bóng mượt, dưới ánh đèn đen mun như mực nhuộm. “Sao thầy Thương lại biết?”

“Tôi từng gặp hai em nói chuyện trong trường học.”

Quan San San ngượng ngừng cười cười, hỏi thăm: “Bây giờ thầy Thương có thời gian không?”

Thương Ngao Liệt đứng lên, chuyển một cái ghế cho Quan San San. Quan San San cũng chú ý tới cái chân bên trái của anh.

“Em tới là vì chuyện của Hạ Nhã, nghe nói hai người muốn kết hôn..... A, thầy yên tâm, em làm bạn với cậu ấy nhiều năm rồi, việc này em sẽ không đi nói lung tung khắp nơi. Chính là cậu ấy có đồ để ở chỗ em lâu rồi, vốn em định trực tiếp trả lại cho cậu ấy, bây giờ suy nghĩ một chút giao cho “chú rề” cũng tốt.”

Quan San San thấy Thương Ngao Liệt lắng nghe cũng không có biểu hiện phản cảm gì, tranh thủ thời gian giao cả tập giấy cắt dán thật dày cho anh.

Quyển tập này nhìn xem có cảm giác vài năm lịch sử, bìa màu hồng nhạt, bên trên vẽ một cô bé mặc váy múa ba-lê kiểu Âu Châu.

Trong bụng Thương Ngao Liệt cảm thấy khó hiểu, lật vài tờ thì phát hiện, mỗi một trang đều dán đầy các loại hình “hôn lễ”. Có rất nhiều tờ là cắt dán từ sách báo cũ, có cái thì thuộc về tạp chí cô dâu mới nhất.

Không chỉ có như thế, ở bên cạnh rất nhiều mẫu cắt dán còn có người dùng bút màu khác nhau ghi chú. Anh nhận ra nét chữ kia.

Những ghi chú này được viết xuống tại thời gian khác nhau, giống như cô gái nhỏ đang từ từ lớn lên, từ một cô bé ngây thơ ban đầu, trưởng thành, trở thành một cô gái xinh đẹp lộng lẫy.

——“Nếu như dùng hoa hướng dương làm chủ đề, hội trường có thể đặt ở bên ngoài, đồng hành cùng ánh mặt trời.”

——“Sử dụng âm nhạc cổ điển có thể chọn Tchaikovsky 《Hồ đào Giáp Tử》, vũ khúc Russia《Đổ Mạt Khắc》, Mozart 《Vũ khúc bước nhỏ》.”

——“Tôi thích trong hôn lễ tương lai, phải có những chú mèo nhỏ đeo linh đăng, chúng nó sẽ đi trong hội trường, sẽ phát ra âm thanh đinh đinh đang đang vui tai.”

Mọi việc như thế, le que mấy câu cũng không che lấp được sự vui mừng.

Thương Ngao Liệt đưa tay day day huyệt Thái Dương.

Quan San San nói, “Trước kia Tiểu Nhã đã từng nhắc qua với em, từ nhỏ cậu ấy đã ảo tưởng một hôn lễ vừa ý của chính mình. Cậu ấy có thể vòng tay ba mình, gả cho người đàn ông mà mình yêu nhất.”

Cô muốn một hôn lễ trọng đại, căn bản không phải để thỏa mãn lòng hư vinh.

Hôn nhân, là bước vào một cuộc sống khác.

Thương Ngao Liệt nhìn chăm chăm quyển tập giấy trong tay, sau nửa ngày, anh lại lật lại từng tờ, tỉ mỉ xem.

Quan San San từ khi vào cửa đến bây giờ, trên cơ bản chỉ nhìn thấy Thương Ngao Liệt bảo trì một biểu tình, không nói nhiều. Chỉ là giờ phút này, môi mỏng anh khẽ mím, lông mày nhíu chặt, hai đầu lông mày tạo ra một cảm giác nghiêm túc.

“Thầy Thương

Thương ngao liệt nhìn như tùy ý đem sách lật tới trang kế tiếp.

Quan San San nói tiếp, “Cũng bởi vì chuyện này, về sau Tiểu Nhã đều không tìm được đối tượng, trong mắt cũng không chứa được loại người “Tiểu Tam.” Thời gian trước có một cô gái cướp bạn trai của em, Tiểu Nhã tức giận nên mới thay em tát cô gái kia một bạt tay.....”

Thương Ngao Liệt đang chú tâm vào quyển tập giấy, ngón tay hơi dừng lại, sau đó trượt xuống, lật qua một tờ khác.

“Thầy Thương, nếu hai người muốn kết hôn..... em muốn thầy hiểu một điều, Tiểu Nhã nhất định rất tin tưởng thầy.”

Quan San San hoàn thành nhiệm vụ mai mối của mình, Thương Ngao Liệt đã nhận lấy quyển tập giấy cô đưa, trong đầu hiểu rõ đã hiểu lắm cô gái nhỏ

kia rồi.

Đội cả phòng phòng thí nghiệm chỉ còn lại một mình anh, Thương Ngao Liệt liền gọi điện thoại cho Hạ Nhã.

“Sao?!” Trong lời nói Hạ Nhã chứa đầy oán khí như trong dự liệu.

“Em đang ở đâu?”

“Đang ở bên ngoài chơi. Tìm tôi làm gì?”

Sắp thi rồi còn không ở trong nhà đọc sách còn chạy loạn ở bên ngoài, thực sĩ này còn muốn thi nữa hay không đây?

Cảm xúc của Thương Ngao Liệt rất nhanh lại lạnh xuống, chỉ là không đợi anh mở miệng, đầu bên kia điện thoại liền truyền đến tiếng đàn ông nói chuyện.

“Tiểu Nhã, ăn ở quán này nha?”

Thương Ngao Liệt cầm điện thoại di động yên tĩnh khoảng một lúc, kế tiếp dần dò Hạ Nhã vài câu, liền cúp điện thoại. Chính là cực kỳ tiêu sái. Anh nhớ công việc của mình còn một đồng, vội vàng suốt đêm đều chưa làm xong.

Cuộc đời của anh vẫn luôn xuất hiện chút phiền phức, không cách nào tránh khỏi trách nhiệm, thế cho nên không có thời gian, cũng không có tinh lực theo đuổi cái gì. Không thể không nghĩ tới muốn để bản thân dừng lại nghỉ ngơi một chút, đáng tiếc, chuyện không như mong muốn.

Thương Ngao Liệt có chút không tập trung tinh thần, sau khi viết sai bản báo cáo vài lần, anh chỉ có thể nhận mệnh cảm lấy điện thoại, gọi một cú điện thoại.

“Không tìm một người tên là Verawang hay sao?”

Người đàn ông đầu bên kia điện thoại hiển nhiên ngăn người, sau một lát mới trả lời: “À? Bác sĩ trường khoa nổi tiếng nào sao?”

Thương Ngao Liệt còn không có tiến thêm một bước nói rõ, đối phương lại thét lên một tiếng kinh hãi: “Cậu chậm đã, tôi chỉ nghe qua một nữ vương thiết kế áo cưới nổi danh tên là... A? Cậu muốn kết hôn sao?”

.....

Sau khi điện thoại cúp, Hạ Nhã đầy bụng nghi vấn không giải thích được. Người đàn ông Thương Ngao Liệt kia nói gì, đợi cô có thời gian rảnh muốn dẫn cô đi xem nhà ở sau khi kết hôn?”

“Là người kia tìm em?” Lãnh Dương nhìn sang Hạ Nhã, cười cười, “Hắn chọc em tức giận à?”

Hạ Nhã lập tức rút hết oán khí lên đầu Lãnh Dương: “Đàn ông thú vị, đều không có ai tốt.”

“Được, anh không tốt. Chết không có gì đáng tiếc, em muốn đánh muốn chửi anh đều cam tâm tình nguyện, ngàn vạn lần đừng ghen miễn cho vừa làm anh tức giận vừa đau lòng.” Nói xong, Lãnh Dương cẩn thận đưa menu tới trước mặt cô.

Hạ Nhã nhìn vẻ mặt Lãnh Dương dễ khi dễ, lập tức không có tin thần.

Hai người ngồi trong một nhà tiệm cơm kiểu Hồ Nam gần cửa sổ, bên trong thoáng thoáng thơm nồng mùi vị chua cay, người thấy liền thèm ăn miệng chảy nước miếng.

Thỉnh thoảng có nhân viên phục vụ hoặc là khách ăn cơm xong không có việc gì làm nhìn sang bọn người trẻ tuổi họ vài lần. Hạ Nhã không được tự nhiên nghiêng đầu, định nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ.

Đã tháng ba, nhất thời nhiệt độ trở nên chột nóng chột lạnh, trên đường cũng đã có không ít cô gái xinh đẹp không thể chờ đợi được diện quần áo thời trang mùa xuân, nhìn rất là đẹp mắt.

Lãnh Dương chần chờ nửa ngày, mới mở miệng nói: “Hôm nay anh hẹn em ra đây, ngoại trừ mời em ăn cơm còn muốn làm em hết giận. Còn có vài lời..... cho dù cảm thấy sẽ chọc giận em, nhưng mà anh cũng phải nói.”

Chuyện lần trước hắn nói hết lời mãi, Hạ Nhã mới rốt cục chịu tha thứ cho hắn.

Xã hội này phát triển quá nhanh, lòng người khó tránh khỏi nóng nảy. Hạ Nhã cũng coi như hiểu rõ tính tình Lãnh Dương, cũng may hắn có thể không chế bản thân. Từ nay về sau hai người ở chung một chỗ cố gắng không mập mờ là được.

Huống chi cô đối với Lãnh Dương cũng khó tránh khỏi niềm tình nghĩa ngày xưa, đương nhiên quan hệ giữa bọn họ chỉ là nam nữ thuần khiết. Cô vẫn nhớ rõ tình cảnh gặp Lãnh Dương ba năm trước đây.

Đoạn thời gian kia, cô vừa đậu đại học, một ngày kia Hạ Đô Trạch dẫn một người đàn ông đến trước mặt cô, giới thiệu: “Tiểu Nhã, đây chính là con trai của chú Lãnh, nhanh, chào hỏi đi.”

Lãnh Dương vừa giải ngũ từ bộ đội không lâu, màu da trên người bị phơi nắng giống như màu lúa mạch, ngũ quan anh tuấn, vẻ mặt còn mang theo vẻ cương liệt. Nếu như cô gái rụt rè đơn thuần bị hấn liếc một cái, đoán chừng chân sẽ mềm nhũn.

Hạ Nhã lại không giống vậy, giọng nói bay bổng: “Chào~”

Nhớ năm đó, Lãnh Dương chính là nghe lời căn dặn của Hạ Đô Trạch mà mỗi ngày đi theo phía sau cô. Lúc đầu hấn đối với cô cũng có lòng khúch mắc, tính tình hấn kiêu ngạo, làm cho hấn lẫn lộn giữa yêu thích và khinh thường.

Một mặt, một cô gái qua thời kỳ trưởng thành trong lúc lơ đãng sẽ lộ ra nét quyến rũ của phụ nữ, đối với người đàn ông mạnh mẽ chính trực mà nói, lực sát thương quả thật cực kỳ mạnh mẽ. Về phương diện khác, trong lòng Lãnh Dương biết rõ, bản thân muốn cùng với cô, quả thật là với cao.

Cũng may hôm nay, đã khác ngày xưa.

Lãnh Dương không còn là người đàn ông lỗ mãng khi đó, dựa vào kinh nghiệm cuộc sống giúp hấn có thể tìm ra mục tiêu trong đồng hỗn độn. Mà cô gái nhỏ đã từng không thể chạm tới kia, cho tới bây giờ đều là thứ hấn khát vọng nhất.

Vì vậy hôm nay Lãnh Dương không phải có lòng tốt. Hấn nói, muốn tiếp tục điều ra về chuyện xưa giữa Hạ Đô Trạch cùng Thương Ngao Liệt.

Hạ Nhã nghe xong không tỏ thái độ, bởi vì suy nghĩ Thương Ngao Liệt có rắc tâm khác trong lòng cô đã suy giảm không ít. Cô là người có tính tình lạc quan, trời sinh thích nghĩ về người hoặc sự việc nào đó theo hướng tốt.

Lãnh Dương nói: “Tiểu Nhã, ba năm trước anh cảm giác bản thân không có tư cách nào, thực sự không nghĩ tới bây giờ đã chậm một bước. Coi như là em muốn kết hôn, anh cũng sẽ xem em là bảo bối. Cho nên nếu Thương Ngao Liệt dám đối xử không tốt với em, anh nhất định sẽ đánh cho hấn ta cả tháng không thể ra khỏi bệnh viện.”

Hạ Nhã liếc mắt nhìn Lãnh Dương, “Anh là muốn em xem anh như lớp xe dự phòng?”

“Lương tâm nghề nghiệp, già trẻ không gạt, bảo đảm chất lượng.” Lãnh Dương nói xong thì cười xấu xa với Hạ Nhã.

“Lãnh Dương, anh biết em là loại người gì, thực sự phải gả cho Thương Ngao Liệt, bất luận là tốt hay xấu em đều sẽ tự mình chịu trách nhiệm, sẽ không trông mong anh cứu em trong lúc nước sôi lửa bỏng. Anh là người ba em mang đến, đối với em có ý nghĩa rất đặc biệt, em không muốn mất đi người bạn là anh, anh hiểu không?”

Lãnh Dương siết chặt ly trà, “Được rồi, em đừng lo lắng, anh có chừng mực.”

Hấn và vị phó giáo sư kia, thật sự là khác nhau một trời một vực.

Nhìn xem, bởi vì Hạ Nhã thường xuyên trong lúc lơ đãng sẽ so sánh hai người, cho nên Lãnh Dương tuyệt đối không thể nằm trong phạm vi lo nghĩ của cô.

Giữa tình yêu và hôn nhân, một khi so sánh, vĩnh viễn không có ngày yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.